

SA wasdee ctuary

Vol 20 : 2Q11

ฉบับที่ 20 ประจำไตรมาสที่ 2 ปี 2554

it's never too late to
Learn

Sponsored by

Society of Actuaries of Thailand (SOAT)

Hello from Editor!

พิเชษฐ เจียรมณีทวีสิน (ทอมมี่) -- บรรณาธิการ
และ SOA Ambassador สาขาสหประชาชาติ

ขอต้อนรับชาวสวัสดิ์แอกชัวร์อีกครั้งกับ “สวัสดิ์แอกชัวร์ ฉบับที่ 20” ซึ่งก็หมายความว่าวารสารฉบับนี้ได้จัดทำครบ 5 ปีแล้ว

ฉบับนี้จึงขอเขียนเรื่องเงินๆ ทองๆ กันต่อในคอลัมน์ “ชวนให้ขบคิด” ของ Food for thought กับเรื่อง “**ลายแทงแห่งความรวย (How to get rich) ภาคแรก**” ซึ่งความรวยก็เปรียบเสมือนกับสมบัติ และการจะหาสมบัติให้เจอได้ก็ควรจะต้องอาศัยลายแทง โดยการที่จะรวยได้นั้นจะต้องเริ่มจากการหาลายแทง แล้วทำความเข้าใจพร้อมกับถอดรหัสกับมัน โดยเราจะมาทำความเข้าใจกับ “ความรวย” ที่หมายถึงการที่มีชีวิตทางโลกอยู่ได้ไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้เดือดร้อนอะไร หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือสถานะของการหลุดพ้นจากอำนาจของเงินนั่นเอง และเมื่ออ่านแล้วจะรู้ถึงวิถีสงสารของเงินรวมถึงความเข้าใจในการเน้นการจัดการที่รายได้หรือสินทรัพย์ดี ถ้ามีความคิดเห็นอย่างไรก็เขียนมาแลกเปลี่ยนกับผู้เขียนกันได้เลย

มาคราวนี้จะกล่าวถึงผลิตภัณฑ์ประกันภัยอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความนิยมมากในประเทศมาเลเซีย นั่นก็คือเรื่อง “Takaful” ซึ่งเป็นศัพท์อิสลามแปลว่า “การร่วมรับประกัน” (Joint Guarantee) โดยลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจ Takaful จะใช้รูปแบบคล้ายสหกรณ์ ซึ่งก็คือการจัดตั้งและรวมกลุ่มของสมาชิกรายบุคคลเพื่อช่วยเหลือกัน ขณะที่กลไกที่ตอบสนองความต้องการด้านประกันจะใช้วิธีการคล้ายเงินกองทุนสงเคราะห์ (สมาชิกร่วมกันสมทบเงินเพื่อ

ช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ให้แก่ครอบครัวผู้เสียชีวิต)

สำหรับการสอบแต่ละครั้งที่มีความสำคัญเสมือนหนึ่งกับการเข้าสู่สนามรบ คอลัมน์ Actuarial Talk ในฉบับนี้ขอเอาใจคนที่ต้องเตรียมตัวสอบในเรื่อง “30 tricks to conquer an exam” ซึ่งจะมาแจกแจงเทคนิคการเตรียมตัวสอบให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกันอย่างละเอียดทีเดียว รับรองว่าประสบการณ์ที่ตราตรำกับทำงานไปด้วยและสอบไปด้วยจะถูกนำมาร้อยเรียงสู่คอลัมน์นี้

แล้วในคอลัมน์ Risk Matter ก็จะมาพูดถึงความเสี่ยงอีกรูปแบบหนึ่งในหัวข้อ “**การจัดการสินทรัพย์และหนี้สินของบริษัท (Asset Liability Management) ภาคแรก**” โดยในฉบับนี้จะเป็นการเกริ่นนำถึงความหมายและความสำคัญของการจัดการความเสี่ยงตัวนี้ พร้อมกับเทคนิคในการจัดการสินทรัพย์และหนี้สินแบบง่ายๆ

เรื่องที่ชอบเขียนเป็นซีรีส์ต่อเนื่องก็คือ “Corporate Actuary (Part III)” ในคอลัมน์ Be an Actuary ที่คราวนี้จะกล่าวถึงบทบาทของ Corporate Actuary วิธีทำงานของแอกชัวร์ในการคำนวณเพื่อให้ได้มาซึ่งงบการเงินกัน

คอลัมน์ “Entertainment” ของสวัสดิ์แอกชัวร์ในฉบับนี้ก็ที่น่าสนใจอยู่เหมือนเดิมครับ

สำหรับท่านใดที่สนใจอยากจะได้รับวารสารอิเล็กทรอนิกส์ของ “สวัสดิ์แอกชัวร์” ทางอีเมลล์ “ฟรี” อย่างต่อเนื่อง ก็สามารถสมัครมาได้ที่ [subscribe@](mailto:subscribe@sawasdeeactuary.com)

sawasdeeactuary.com

ทีมงานในฉบับนี้

- พิเชฐ เลี่ยมศรีทวีสิน FSA	- ยวดี เฉลิมศรีภิญโญรัช ASA	- ขวัญทิพย์ นิรุตติรักษ์
- สุชิน พงษ์พิงพิทักษ์ FSA	- ธนิตา อนุสนธิ์ดิษฐ์ ASA	- กุศลีน สาธิตเลิศสกุล
- สุวพันธ์ แสงประกาย FSA	- ฉลุลพล วงศ์รัตนวิจิตร ASA	- สุดารัตน์ อามาศิริกุล
- สุทิม ภัทรมาลัย FSA	- ปุณยวีร์ ภาลัย ASA	- ตูลาพร สิงห์ธรรม
- อิกุส อภิรักษ์ติวงศ์ FSA	- กมลพรรณน สุดโททอง	- พัทธนันท์ วณิชปรีชากุล
- ชัชฌา อายานะ FSA	- อาทิตยา นาวาเจริญ	- เมธัส แซ่จ่าน
- วิไลพร สุวรรณมาลัย ASA	- บุษยาจจี พวงเงิน	

กลุ่มคนอ่าน

1. บุคคลทั่วไปที่สนใจเรื่องราวที่แอกซ์วีร์คนไทยเขียนขึ้นมาเพื่อเล่าสู่กันฟัง ไม่ว่าจะเป็นคนทำงานร่วมกับแอกซ์วีร์ ผู้บริหาร หรือพนักงานในธุรกิจประกันชีวิตและบริษัทประกันวินาศภัย
2. คนที่สนใจหรือเกี่ยวข้องกับแอกซ์วีร์ ไม่ว่าจะ เป็น นักเรียน นักศึกษา อาจารย์ หรือแม้กระทั่งคนทั่วไปที่สนใจในอาชีพแอกซ์วีร์
3. ผู้ที่กำลังสอบหลักสูตรของแอกซ์วีร์ระดับสากลจาก Society of Actuaries (SOA) ของอเมริกา
4. แอกซ์วีร์คนไทยที่ทำงานอยู่ในองค์กรต่างๆ

วัตถุประสงค์

“สวัสดีแอกซ์วีร์” เป็นวารสารที่ทำขึ้นมาโดยแอกซ์วีร์ที่เป็นคนไทย เพื่อมุ่งส่งเสริมคนไทยในแวดวงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับแอกซ์วีร์ในแง่มุมต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เป็นสื่อที่รวบรวมองค์ความรู้และประสบการณ์ของแอกซ์วีร์ให้กับคนที่สนใจทั่วไป โดยมุ่งเน้นให้กับคนที่ไม่ได้เป็นแอกซ์วีร์ได้อ่านกัน
2. เป็นศูนย์กลางในการรวมกลุ่ม ติดต่อ และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารของคนไทยที่เป็นนักเรียน อาจารย์ นักวิชาการ ตลอดจนคนที่ทำงานในองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแอกซ์วีร์เข้าด้วยกัน ทั้งนี้ ยังทำเพื่อเป็นแหล่งประชาสัมพันธ์ข่าวให้กับ 1) Society of Actuaries (SOA), 2) Society of Actuaries of Thailand (SOAT), และ 3) Insurance Premium Rating Bureau (IPRB) อีกด้วย

CONTENTS

ฉบับที่ 20/2554

04 – Food for thought - How to get rich (Part I)	26 – Entertainment
09 – Takaful	28 – Back cover
14 – Actuarial Talk - 30 Tricks to conquer an exam	
20 - Risk matter – ALM (Part I)	
24 - Be an Actuary - Corporate Actuary (Part III)	

Food for Thought

ลายแทงแห่งความรวย

(How to get rich) - Part I

โดย พิเชฐ เจียรมนไพรัตน์ (ทอมมี่) FSA, FRM

ผมเป็นแอกชัวร์มีมาก็มากกว่าทศวรรษแล้ว งานที่ทำอยู่ทุกวันนี้ก็เป็นการเน้นหนักไปกับเรื่องการทำให้บริษัทรวยขึ้นเป็นส่วนใหญ่ วันถึงวันนั่งคิดวางแผนทางการเงินหรือประเมินค่าของบริษัทในอนาคตอีก 30 ปี ถึง 50 ปีข้างหน้า (เอาแบบประมาณว่าให้คนทำนั้นล้มหายตายจากกันไปข้างหนึ่ง) และที่ต้องทำอย่างนี้ก็เพราะงานของแอกชัวร์จะต้องเชี่ยวชาญด้านการออกแบบและประเมินเครื่องมือทางการเงินในระยะเวลายาวชั่วคน เช่น แบบประกันชีวิต หรือ กองทุนเงินบำนาญ เป็นต้น หน้าซ้ายยังต้องรู้จักเครื่องมือการลงทุนทุกแบบในตลาดชนิดครบวงจรก็ว่าได้ เลยทำให้หวั่นไหวไม่ได้ที่ต้องมองอะไรให้ยาวๆ เพื่อเตรียมการณทุกอย่างไว้ล่วงหน้า

แล้วเมื่อเลือดของแอกซัวร์ได้ซึมเข้าสายเลือดอย่างนี้แล้วก็เลยอดไม่ได้ที่จะต้องวางแผนการเงิน (ฉบับแอกซัวร์) ของตัวเอง โดยตัวเองและเพื่อตัวเอง เอาไว้เหมือนกัน โดยใช้ประสบการณ์จากการที่ได้มองเห็นกระแสเงินสดที่ได้ทำการประเมินการระยะยาวในสถานการณ์ต่างๆ มานานนับแรมปีแล้ว มาประยุกต์ใช้เข้ากับชีวิตน้อยๆ ของแอกซัวร์คนหนึ่ง เพื่อให้มองเห็นตัวตนถ่องแท้ของ “เงิน” ชนิดที่ตัวผมเองก็ยังมีกสงสัยว่าทำไมถึงไม่มีใครสอนเคล็ดลับอันนี้ให้ผมรู้มาก่อน

แม้กระทั่งผมเรียนจบปริญญาโทด้านวิศวกรรมการเงินมาแล้วก็ตาม มันก็ยังทำในตำราเรียนหรือหลักสูตรที่ไหนไม่เคยเจอซักรึ ซิคัดที่งานที่ทำอยู่มีส่วนช่วยให้รู้กระจ่างและถึงบางอ้อได้เร็วขึ้น แต่ก็เสียเวลาลองผิดลองถูกไปมากกว่าสิบปีเข้าซะแล้ว

ทำไมถึงต้องมีสายแอก

ความรวยก็เปรียบเสมือนกับสมบัติ และการจะหาสมบัติให้เจอได้ก็ควรจะต้องอาศัยสายแอก ไม่งั้นนั้นหาสมบัติไปทั้งชีวิตก็คงจะไม่เจอ ยกเว้นสมบัติจะตกลงมาจากฟ้าเหมือนถูกล็อตเตอรี่ ส่วนพวกที่มีอันจะกินหรือรวยล้นฟ้านั้นก็คงมีเจ้าคุณพ่อเขียนสายแอกประจำตระกูลไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นการที่จะรวยได้นั้น ผมว่าเราต้องเริ่มจากการหาสายแอกซะก่อน แล้วทำความเข้าใจพร้อมกับการถอดรหัสกับมัน จากนั้นหนทางไปสู่เป้าหมายที่กากบาทไว้ในสายแอกก็คงไม่ใช่เรื่องไกลเกินเอื้อม

ความรวยก็เปรียบเสมือนกับสมบัติ และการจะหาสมบัติให้เจอได้ก็ควรจะต้องอาศัยสายแอก

นี่เป็นความเชื่อของผมตั้งแต่สมัยเด็กๆ และมันก็เป็นความจริงที่ว่าหาสายแอกที่ถูกต้องแม่นยำให้เจอได้นั้นมันยากมากๆ เพราะจากการอาศัยพิจารณาญาณส่วนตัวแล้วผมยังเห็นว่าคำแนะนำบางอย่างในท้องตลาดนั้น เป็นการแนะนำที่มองภาพได้ไม่ครบวงจรและไม่ถูกต้องซักรึเดียว ถ้าไปเชื่อเข้าก็เสียเงินและเสียใจโดยใช้เหตุ

หลังจากคิดตลบหน้าและตีลังกาหลังเกี่ยวกับเรื่องเงินๆ ทองๆ นี้แล้ว ในที่สุดผมจึงตัดสินใจอยากที่จะแบ่งปันสายแอกแห่งความรวยฉบับกระทัดรัดใบนี้ให้กับคนอื่นๆ ด้วย เพื่อคนที่อ่านสายแอกฉบับนี้จนเข้าใจแล้วจะได้ไม่ต้องเสียเวลาไปงมเข็มในมหาสมุทร และสิ่งที่จะได้อ่านต่อไปนี้ก็ไม่ใช่วิธีการหาสมบัติ แต่จะเป็นแนวทางที่ผมได้กลั่นกรองมาจากประสบการณ์เพื่อใช้เป็นวิธีในการค้นหา “สายแอกแห่งความรวย” ให้คนที่ได้อ่านไปถึงหนทางสู่ความรวยได้โดยไม่ต้องไปเข้าเรียนหลักสูตรใดๆ ทั้งนั้น แค่นับตัวเลขในสมุดบัญชีเงินฝากให้เป็นก็พอ

ถ้าความรู้จักกับความรวยกันก่อน

ก่อนอื่นถ้าเราอยากจะรู้หรือไปให้ถึงเป้าหมายอะไร ก็ต้องเข้าใจความหมายของสิ่งๆ นั้นให้ชัดเจนเสียก่อน เพราะถ้าอยากจะขึ้นภูกระดึงแต่ยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร อยู่ตรงไหน หรือดีอย่างไร เดินดุ่มๆ ไปเรื่อยๆ ก็คงตายกลางทางเสียก่อน

เคยถามตัวเองไหมครับว่า “ความรวย” คืออะไร แต่ผมก็เชื่อว่าคนไทยส่วนใหญ่จะตอบว่าความรวยคือการมีเงินเยอะๆ (และผมเองก็เป็นหนึ่งในที่เคยตอบแบบนั้น) แล้วก็คงจะมีคนอีกประเภทที่จะตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจ อันคนอื่นจะรวยยังไงก็เรื่องของคนอื่น” แบบประมาณว่าชีวิตนี้จะเป็นอย่างไรก็ไม่สน ขอแค่อยู่มีลมหายใจไปวันๆ ก็พอ ซึ่งแบบหลังนี้ถือเป็นการตัดช่องน้อยแต่พอตัว เพราะถ้าใครไม่คิดอยากจจะรวยก็หมายถึงการยอมรับอยู่กับความจนในภายภาคหน้า และก็ขออย่าให้ตกหลุมในโลกของ “เข้าชามเย็นชาม” ก็แล้วกัน ซึ่งผมก็เชื่อจริงๆ นะครับว่ามีคนแบบนี้ อยู่เยอะเหมือนกัน ต้องขอย้ำว่ามันไม่ใช่สิ่งที่ไม่ดีตราบดีที่ยังทำให้ตัวเองและครอบครัวมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องดิ้นทุรนดิ้นยืมสินจนหัวบาน แต่ก็อย่าลืมนะครับว่าเศรษฐกิจพอเพียงก็ไม่ได้สอนให้คนไทยเป็นคนจนเหมือนกัน

ก่อนอื่นก็ทำความรู้จักกับคำว่า “รวย” ชะก่อนเพื่อที่จะได้กำหนดเป้าหมายของเรา คำว่า “รวย” ในที่นี้ควรจะหมายถึงการที่มีชีวิตทางโลกอยู่ได้ไปเรื่อยๆ โดยไม่ได้เดือดร้อนอะไรหรือจะบอกว่า เป็นความมั่นคงในชีวิตที่ปลอดภัยซะมากกว่า ถ้าจะกล่าวสั้นๆ ในคำพูดของเราก็คือการที่คนเรามีอิสระทางการเงิน ไม่ต้องมานั่งนึกว่าพรุ่งนี้หรืออนาคตข้างหน้าจะเอาอะไรกินจะมีเงินใช้หนี้เจ้าหนี้ไหม

หรือถ้าจะพูดให้เป็นอีกความหมายหนึ่งก็คือ ความรวยคือสถานะของการหลุดพ้นจากอำนาจของเงินนั่นเอง คำว่าหลุดพ้นในที่นี้ไม่ได้หมายถึงให้หนี้เข้าไปแล้วไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับเงิน แต่ความหมายของมันลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น ผมหมายถึงการที่เราตั้งใจอยู่เฉยๆ ก็มีเงินไหลเข้ามา เคล็ดลับมันอยู่ที่ว่าเราต้องไม่ทำงานเพื่อเงิน แต่ต้องให้เงินทำงานเพื่อเรา

วิถีสงสารของเงิน

ผมขอใช้คำนี้เพราะมันให้เนื้อหาที่ตรงประเด็นกับสิ่งที่ผมอยากจะถ่ายทอดให้มากกว่า การที่จะหลุดพ้นจากอำนาจของเงินได้นั้นเราต้องมาทำความเข้าใจกับ “วิถีสงสารของเงิน” กันก่อนว่ามันมีการเกิดและดับอย่างไร (ฟังดูเหมือนเป็นธรรมะแต่จริงๆ แล้วลึกลับไปด้วยกิเลส)

เริ่มจากพื้นฐานเบื้องต้นก่อน โดยเราจะต้องมีเงินไหลเข้าออกจากกระเป๋าเราได้หรือมีเงินเหลืออยู่ในกระเป๋าเท่าไร ก็ต่อเมื่อเรานั่งนับและจดเอาไว้

เงินที่ไหลเข้าหรือออกจากกระเป๋าของเราเรียกว่ารายได้ (earning) หรือค่าใช้จ่าย (expense) ส่วนเวลาที่จะนั่งนับเงินที่เหลืออยู่ในกระเป่าก็ต้องดูที่สินทรัพย์ (asset) กับหนี้สิน (liability)

ดังนั้นจึงจำเป็นที่ต้องรู้เสียก่อนว่าเงินที่ไหลเข้าหรือออกจากกระเป๋าของเราเรียกว่ารายได้ (earning) หรือค่าใช้จ่าย (expense) ส่วนเวลาที่จะนั่งนับเงินที่เหลืออยู่ในกระเป่าก็ต้องดูที่สินทรัพย์ (asset) กับหนี้สิน (liability) ซึ่งใครที่มีพื้นฐานทางบัญชีก็คงบอกว่าทำไมมันง่ายอย่างนี้ แต่จริงๆ แล้วไม่เป็นการง่ายเลยที่จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ ไม่ว่าใครจะมีพื้นฐานทางบัญชีกันมาก่อนหรือไม่ก็ตาม

ถ้าเรามองอย่างผิวเผินทั่วไปแล้วก็จะบอกว่าการที่จะทำให้มีเงินเยอะขึ้นได้ก็ต้องพยายามทำให้รายได้เพิ่มขึ้นนะสิ ซึ่งผมต้องขอแสดงความยินดีกับคนที่ตอบว่าใช่ด้วยนะครับ เพราะบทความนี้กำลังจะเป็นประโยชน์กับผู้อ่านอย่างมากทีเดียว เนื่องจากคุณ

ได้ตกหลุมพรางหลุมน้อยๆ ที่ผมก็เคยตกมามากกว่าสิบปีเหมือนกัน

เน้นจัดการที่รายได้หรือสินทรัพย์ดี

ใช้แล้วครับ ถ้ามันแต่ไปเห็นผิดจุดก็เหมือนเงาไม่ถูกที่คั่นหรือให้ดอกไม้ไม่ตรงใจหญิง ก่อนอื่นก็ต้องปรับเปลี่ยนความเชื่อกับวิธีคิดกันนิดหน่อย ที่ว่าการมีรายได้หรือเงินเดือนเพิ่มขึ้นนั้นจะทำให้รวยได้เสมอไปซึ่งมันไม่เป็นความจริงครับ

สิ่งที่ถูกต้องคือเราควรจะต้องตอบใจหยอดตอนต้นของเราให้ได้ก่อนว่าการที่คนเราจะพันวิภูสงสารของเงินได้ก็ต่อเมื่อเราใช้ให้เงินมันมาทำงานให้เราเอง ไม่ใช่เราไปทำงานเพื่อเงิน ดังนั้นถ้าจะให้ถูกต้องก็คือเราต้องตั้งเป้าหมายให้มีสินทรัพย์เพียงพอที่จะออกดอกแตกผลให้ออกมาเป็นรายได้จุนเจือค่าครองชีพในแต่ละวันของเราให้ได้นั่นเอง

ดังนั้นการเน้นที่ตัวสินทรัพย์ให้เพิ่มพูนขึ้นต่างหากจึงจะเป็นหนทางแห่งการก้าวไปสู่ความรวยได้ การมัวแต่จะคิดทำให้เงินเดือนหรือรายได้ประจำแต่ละเดือนสูงขึ้นนั้นยังเป็นการรักษาไม่ตรงจุด มันอาจจะทำให้รวยได้ก็ต่อเมื่อมันไปเพิ่มพูนสินทรัพย์ที่สามารถกองเงยรายได้ต่อๆ ไปได้ต่างหาก

ถึงแม้ว่าในความเป็นจริงแล้วคนส่วนใหญ่อาจต้องการมีรายได้ก่อนถึงจะสร้างสินทรัพย์ได้ก็ตาม (เพราะไม่ใช่ทุกคนที่เกิดมาพร้อมกับการคาบซ้อนเงินซ้อนทอง) แต่เป้าหมายหนึ่งเดียวในใจของเราก็คือการปลูกต้นสินทรัพย์ให้โตพอที่จะออกดอกออกผลเก็บกินเองได้ ไม่ใช่คอยแต่จะรอดอกผลหรือรายได้ประจำแต่ละเดือนจากการที่ไปทำงานปลูกต้นสินทรัพย์ให้คนอื่นเขา

สิ่งที่สำคัญในการปลูกต้นสินทรัพย์ก็คือการที่เราสามารถนำรายได้ไปใช้ได้อย่างฉลาด (ไม่เสียของ) เพื่อเสริมสร้างความรวยให้เรา ยกตัวอย่างการนำรายได้ที่ได้ไปใช้อย่างเสียของก็เช่น ถ้าเรานำรายได้ที่ได้มาไปซื้อ รถคันใหม่ บ้านหลังงาม โทรศัพท์มือถือรุ่นล่าสุด

การจะปลูกต้นสินทรัพย์ให้ ออกงามได้จึงขึ้นอยู่กับ การนำ รายได้และรายจ่ายไปใช้ทำอะไร

หรือแม้แต่ก็แกะกล่องคนใหม่นั้น ลองคิดดูสิครับว่า สิ่งเหล่านั้นจะทำให้เราไปถึงเป้าหมายได้หรือไม่ แท้ที่จริงแล้วมันก็นำมาซึ่งการสูญเสียสภาพคล่อง และสูญเสียโอกาสการลงทุนในอนาคตอีกต่างหาก เพราะสินทรัพย์เหล่านั้นไม่สามารถออกดอกออกผลให้เราได้ หน้าที่ยังมีแต่จะเสื่อมมูลค่าไปต่างหาก

ยกตัวอย่างเช่น การซื้อรถยนต์มาราคา 1,000,000 บาท ขับได้สักพักหนึ่งก็ขายคืนได้ราคาเพียงครึ่งเดียว แถมช่วงที่ขับก็อยู่ก็ต้องเสียเงินเติมน้ำมันให้เสียอีก ซึ่งก็เท่ากับว่าเป็นการลดรายได้เพราะต้องเจียดเงินส่วนหนึ่งไปกับค่าน้ำมัน ดังนั้นรถยนต์คันนี้จึงไม่ได้ถือเป็นสินทรัพย์ที่ทำให้เรารวยได้ครับ มันอยู่เป็นสินทรัพย์ของเราได้ก็ชั่วคราวแล้วมันก็จะเหวเฉไปเฉกเช่นเดียวกับโทรศัพท์มือถือครับ ซื้อมาสักพักหนึ่งก็ราคาตกแถมยังต้องเสียค่าโทรอีก โดยเฉพาะฝ่ายผู้ชายจะเสียเงินเยอะกว่าหน่อยเพราะคุณผู้หญิงอาจเป็นฝ่ายยิงแล้วก็มีสัสต์คอลให้ฝ่ายชายโทรกลับ อันนี้ไม่ผิดอะไร (แต่ถ้าฝ่ายชายลองทำดั่งนี้อาจจะถูกตำหนิได้)

การจะปลูกต้นสินทรัพย์ให้งอกงามได้จึงขึ้นอยู่กับ การนำรายได้และรายจ่ายไปใช้ทำอะไร ดังนั้นมันจึงบอกอยู่กลายๆ ว่าการบริหารรายจ่ายและภาษีนั้น เป็นปัจจัยหลักของหลักการนี้ที่มองข้ามไม่ได้ทีเดียว หลายคนคิดว่าถ้าจะรวยขึ้นก็ต้องหารายได้ให้เพิ่มขึ้นใส่

กระเป๋าสตางค์เพียงอย่างเดียว แต่ดันลืมตอนที่มือคนดึงเงินเราออกจากกระเป๋าสตางค์ (หรือเต็มใจให้เขาดึง) ไปอย่างไรไม่รู้ตัว

วิธีการลดค่าใช้จ่ายกับการบริหารภาษีนั้นก็ง่ายชะงัดกว่าการหารายได้เพิ่มเสียอีก ถ้าจับหลักได้ถูกต้องก็จะมีเงินเหลือไปปลูกต้นไม้หรือทำอะไรก็ได้เร็วขึ้น ชีวิตที่เหลือก็จะสบาย จำไว้ว่าถ้ารายได้เพิ่มขึ้นก็ต้องเสียภาษีเพิ่มขึ้นซึ่งเราต้องหาทางลดภาษีให้ได้มากที่สุด ส่วนรายจ่ายที่ลดลงได้นั้นมีค่าเท่ากับการเพิ่มรายได้ หลังจากหักภาษีเสียด้วยซ้ำ สรุปเป็นความหมายสั้นๆ ว่าถ้าเงินเดือนขึ้น 1000 บาท แล้วต้องเสียภาษี 10 เปอร์เซ็นต์ ก็จะทำให้เหลือเงินเก็บใส่กระเป๋าสตางค์แค่ 900 บาท แต่ถ้าลดรายจ่ายได้ 1000 บาท เงินจำนวนนั้นก็จะเข้ากระเป๋าสตางค์ไปเต็มๆ เคล็ดลับอันนี้ต้องสอนให้รู้กันตั้งแต่เด็ก

มีทางเลือกหรือไม่

สำหรับคนที่ถามว่าแล้วมีวิธีทางเลือกอย่างอื่นที่ทำให้รวยได้ไหม แหมนอนครับผมก็มีไม่ตายต้นหีบเก็บไว้อยู่เหมือนกันแต่ก็ไม่ใช่ว่าทุกคนจะสามารถใช้ทางเลือกได้เสมอไป แต่รู้ไว้ก็เอาไว้ใช้ใหม่ครับ แหมนอนว่าเป้าหมายเรายังไม่เปลี่ยน เรายังเน้นที่ตัวสินทรัพย์ให้เพิ่มพูนเพื่อเป็นหนทางแห่งการก้าวไปสู่ความรวยได้ซึ่งในโลกธุรกิจนั้นมีค่าหนึ่งที่ใช้กันทั่วไปที่เค้าเรียกกัน

ทางเลือกที่ว่านี่ก็คือให้หาทาง
แต่กับคนรวยชะงัดหมดเรื่อง
ไม่เห็นต้องมานั่งคิดหนทาง
รวยให้ปวดหัวเลย

ว่า “การควบรวมกิจการ (Merger and Acquisition)” เพื่อให้ได้มาซึ่งทั้งสินทรัพย์และหนี้สินของอีกฝ่ายหนึ่ง

ดังนั้นการประเมินค่าของบริษัทที่ต้องการจะควมจึงมีความสำคัญมาก (ซึ่งนั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของงานแอดวไรซ์) และด้วยเหตุนี้ การทำควบรวมกิจการ (M&A) ในชีวิตจริงจึงสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่างานที่ทำในบริษัทเลย สรุปง่ายๆ ที่ผมกล่าวมาชะงัดยาวเป็นหางว่าวสำหรับทางเลือกที่ว่านี่ก็คือให้หาทางแต่งกับคนรวยชะงัดหมดเรื่อง ไม่เห็นต้องมานั่งคิดหนทางรวยให้ปวดหัวเลย

อ้อ! และอีกหนทางหนึ่งก็คืออย่ามองข้ามกองมรดกครับ แล้วถ้าคุณต้องการโอนถ่ายสินทรัพย์ให้กับอีกรุ่นหนึ่ง การประกันชีวิตก็เป็นตัวเลือกที่ดีเหมือนกันเนื่องจากทุนประกันที่ได้ไม่โดนหักภาษี (ต่างจากที่ดินและเงินที่เหลืออยู่ในธนาคาร)

บทสรุป

โดยสรุปแล้วก็คือเราต้องสร้างสินทรัพย์ให้โตพอที่สินทรัพย์จะสามารถสร้างรายได้ขึ้นมาเองได้เพื่อให้ได้มากกว่าค่าดำรงชีพของเรา และยังเหลือพอที่จะนำกลับไปเพิ่มสินทรัพย์ได้ต่อไป นี่แหละครับที่ว่าทำไมคนรวยยิ่งจะรวยมากขึ้น (ในทางกลับกัน คนจนจะมีแต่จนลงถ้ารายได้น้อยกว่ารายจ่าย แล้วทำให้ไปเพิ่มหนี้สินซึ่งบางคนยังไม่รู้ตัว) ความรวยนี้ไม่สามารถบรรลุได้โดยปราศจากเคล็ดลับและกรอบความคิดที่ถูกต้อง

TAKAFUL

โดย สุชิน พงษ์พึงพิทักษ์ FSA

เมื่อกลางเดือนธันวาคมที่ผ่านมา ผมเป็นตัวแทนสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทยไปมาเลเซียเข้าร่วมประชุมการเตรียมงาน East Asian Actuarial Conference หรือ EAAC ครั้งที่ 16 ที่จะมีขึ้นที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ในเดือนตุลาคมที่จะถึงนี้ ภายหลังการประชุมเสร็จสิ้น เจ้าภาพมาเลเซียได้เชิญตัวแทนจากประเทศต่างๆ อยู่ร่วมงานสัมมนา Life Insurance and Family Takaful Conference 2010 ต่อไปอีกสองวันถัดมา ซึ่งงานสัมมนานี้มี actuaries และผู้บริหารบริษัทประกันภัยมากมายในมาเลเซียเข้าร่วมกว่าร้อยคน ซึ่งในงานสัมมนาให้ความรู้เกี่ยวกับตลาดประกันชีวิตประเทศมาเลเซียที่น่าสนใจมากมาย โดยเฉพาะประเด็นหลักที่เจ้าภาพค่อนข้างภูมิใจนำเสนอเนื่องจากมาเลเซียถือว่าเป็นหนึ่งในผู้นำการพัฒนาในด้านนี้ นั่นคือ Takaful ผมเลยขอหยิบหัวข้อนี้มาเขียนเล่าสู่กันฟังใน Sawasdee Actuary ฉบับนี้

ในบทความนี้จะมีการกล่าวถึงศัพท์อิสลามเป็นระยะๆ ผมขออนุญาตพิมพ์ทับศัพท์เป็นภาษาอังกฤษตามบทความต้นฉบับ เพราะเกรงว่าจะออกเสียงเป็นภาษาไทยไม่ถูกต้อง ขอเริ่มจากชื่อบทความ คำว่า Takaful แปลตรงตัวว่า "การร่วมรับประกัน" (Joint Guarantee) ถ้าให้ชื่อเป็นภาษาไทยเข้าใจได้ง่ายก็คือ การประกันของมุสลิม แต่เนื่องจากการประกันหรือ insurance ถือเป็นเรื่องผิดหลักศาสนา ในขณะที่ Takaful เป็นการประกันเวอร์ชันดัดแปลงจนเป็นรูปแบบที่ยอมรับตามหลักศาสนา เวลาเรียกจึงไม่ค่อยนิยม นำคำว่า insurance ไปซ้อนคำว่า Takaful อีกทีสำหรับบทความนี้จะพูดถึงเฉพาะ Takaful สำหรับความคุ้มครองชีวิตซึ่งเรียกว่า Family Takaful

อย่างที่คนทั่วไปทราบ ศาสนาอิสลามกำหนดหลักคำสอนที่ชาวมุสลิมจะต้องยึดถือปฏิบัติตั้งแต่หลักการศรัทธาเรื่อยไปจนถึงหลักการปฏิบัติที่ครอบคลุมวิถีการดำเนินชีวิต ในปีค.ศ. 1903 ผู้นำความคิดชาวมุสลิมที่มีชื่อเสียงหลายๆท่านได้ลงความเห็นว่า การประกันแบบปกติทั่วไปผิดหลัก Shariah ที่ว่าด้วยเรื่องเศรษฐกิจการเงิน โดยที่ชี้ไปที่สามประเด็นใหญ่ๆของลักษณะของการประกันแบบปกติซึ่งเป็นข้อต้องห้ามภายใต้หลัก Shariah ได้แก่ Riba (ดอกเบี้ย) Gharar (ความไม่แน่นอน) และ Maysir (การพนัน)

Riba หรือดอกเบี้ยที่ต้องห้ามภายใต้หลักศาสนาอิสลามมีนิยามความหมายว่าผลตอบแทนหรือผลประโยชน์อื่นใดก็ตามที่ออกขึ้นเพียงเพราะเวลาผ่านไประยะหนึ่งเท่านั้น ในส่วนของ Gharar นั้นหมายความว่า การซื้อขายสินค้าหรือทำธุรกรรมใดๆที่มีความไม่แน่นอนสูงเป็นสิ่งต้องห้าม ตัวอย่างข้อห้ามของ Gharar ก็ได้แก่ ตราสารอนุพันธ์ การทำ short sale การประกัน เป็นต้น ส่วนข้อห้าม Maysir เป็นผลพวงมาจาก Gharar การซื้อขายสินค้าหรือทำธุรกรรมที่มีความไม่แน่นอนสูงก็จะถูกมองว่าเข้าข่ายการพนัน (เช่น การ short sale หุ้นเหมือนพนันว่าหุ้นจะราคาตก)

ข้อจำกัดเหล่านี้เป็นเสมือนความท้าทายที่นำไปสู่ความพยายามดัดแปลงรูปแบบการประกันให้หลีกเลี่ยงข้อห้ามทั้งสามโดยที่ยังคงตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประกันอยู่ จนในที่สุดก็เกิดเป็น Takaful ขึ้นมา ในปี ค.ศ. 1985 Grand Counsel of Islamic scholars ให้การยอมรับว่า Takaful เป็นรูปแบบทางเลือกของการประกันที่ไม่ผิดหลัก Shariah

เพื่อขจัดปัญหา Gharar ลักษณะการดำเนินงานของธุรกิจ Takaful จะใช้รูปแบบคล้ายสหกรณ์ นั่นคือจัดตั้งจากการรวมกลุ่มของสมาชิกรายบุคคลเพื่อช่วยเหลือกัน ขณะที่กลไกที่ตอบสนองความต้องการด้านประกันจะใช้วิธีการคล้ายเงินกองทุนสงเคราะห์ (สมาชิกร่วมกันสมทบเงินเพื่อช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ให้แก่ครอบครัวผู้เสียชีวิต) ดังนั้นรูปแบบการประกันปกติที่โอนความเสี่ยงของผู้เอาประกันภัยหนึ่งๆไปที่ผู้รับประกันซึ่งมีความไม่แน่นอนว่าผู้รับประกันอาจจะทำหรือขาดทุนจากการรับประกันรายนั้นๆได้ จะถูกดัดแปลงไปเป็นการร่วมลงทุนเพื่อประโยชน์ร่วมกันของสมาชิกในกลุ่มโดยที่ตัวบริษัทประกันจะทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ช่วยบริหารโครงการให้เท่านั้น เพื่อให้เข้าใจการดำเนินงานของ Takaful ได้ง่ายขึ้น ผมทำตารางเปรียบเทียบวิธีการดำเนินงานของ Takaful กับการประกันโดยปกติทั่วไปดังนี้

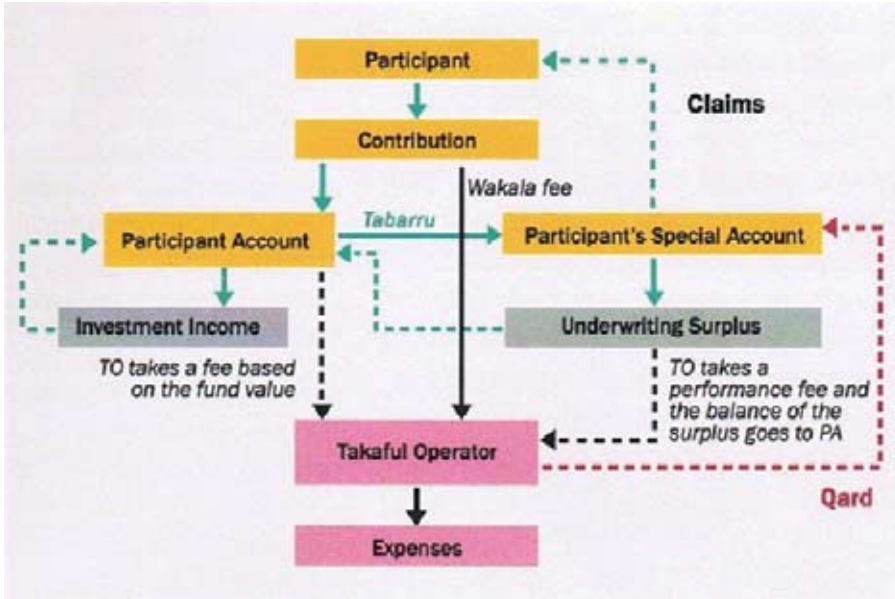

پاک فطر فیملی تکافل تعاون بہتری کے لئے

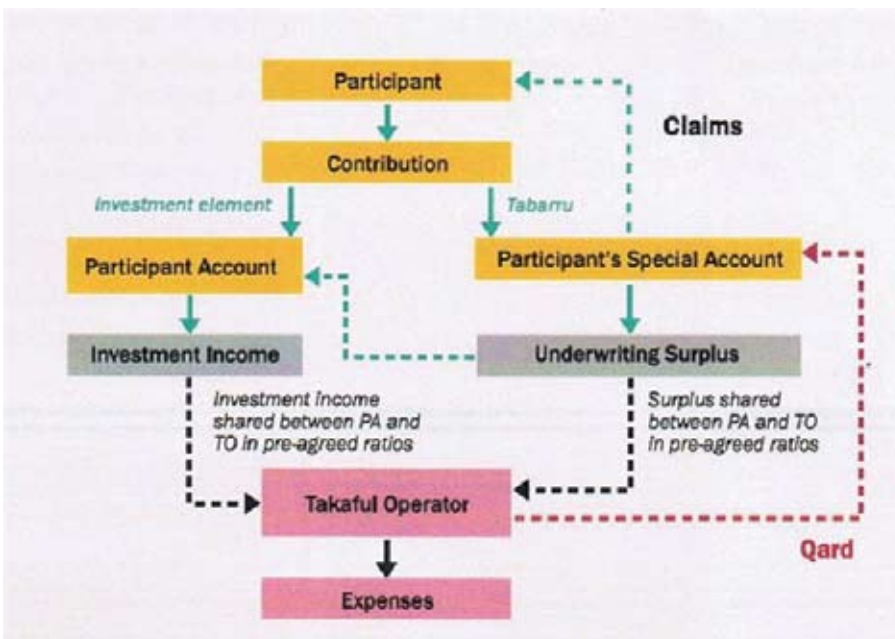
การประกันปกติทั่วไป	TAKAFUL
ผู้ที่มีความคุ้มครองเรียกว่าผู้เอาประกัน (Insured)	เรียกว่าผู้เข้าร่วม (Participant)
บริษัทประกัน (Insurer) รับผิดชอบต่อโศกนาฏกรรมจากผู้เอาประกัน (Risk Taker)	Takaful Operator (TO) เป็นเพียงผู้บริหารบัญชีกองทุนร่วม (Participant Account) ของผู้เข้าร่วม (Risk Manager)
ผู้เอาประกันจ่ายเบี้ยประกัน (Premium) ให้บริษัทประกัน	ผู้เข้าร่วมจ่ายเงินสมทบ (Contribution) เข้าบัญชีกองทุนร่วม
บริษัทประกันจ่ายสินไหม (Claim) ให้แก่ครอบครัวผู้เอาประกันที่เสียชีวิต	เงินสมทบหรือบัญชีกองทุนร่วมจะจัดสรรเงินส่วนหนึ่งที่เรียกว่า tabarru (เงินสงเคราะห์) สมทบเข้าไปที่กองทุนพิเศษ (Special Account) เพื่อใช้จ่ายเงินชดเชยให้แก่ครอบครัวผู้เสียชีวิต
กำไรจากการรับประกันเป็นผลตอบแทนของบริษัทประกัน	กำไรส่วนเกิน (underwriting surplus) จากกองทุนพิเศษจะถูกจัดสรรคืนให้แก่ผู้เข้าร่วม ส่วน TO จะได้ผลตอบแทนในรูปแบบค่าธรรมเนียมการบริหาร ในบางตัวแบบ TO จะมีส่วนแบ่งจากกำไรส่วนเกิน
ในขณะเดียวกันบริษัทประกันรับผิดชอบขาดทุนจากการรับประกันเช่นกัน	ในกรณีที่กองทุนพิเศษเกิดส่วนขาดไม่เพียงพอ (underwriting deficit) TO จะช่วยอุดหนุนส่วนขาดในรูปแบบเงินผู้ปลดดอกเบีย (เรียกว่า Qard) ให้แก่กองทุนพิเศษ
การลงทุนของบริษัทประกันเป็นไปตามนโยบายบริษัทและข้อจำกัดทางกฎหมาย	การลงทุนของกองทุนร่วมจะต้องพิจารณาถึงข้อห้ามทางศาสนาด้วย

ตัวแบบในการดำเนินงาน Takaful มีหลากหลาย แต่ที่นิยมมีสองแบบหลักๆ เรียกว่า Wakala model (agency) และ Mudharaba model (profit sharing)

1. Wakala model: ตัว TO ซึ่งเป็นผู้บริหารกองทุนให้แก่ผู้เข้าร่วมจะได้รับผลตอบแทนในรูปค่าธรรมเนียมการบริหาร เรียกว่า wakala fee ในบางกรณีอาจจะกำหนดค่าธรรมเนียมในลักษณะ performance-based (อิงตามผลการดำเนินงานของกองทุน) ก็ได้ แผนภาพประกอบด้านล่างช่วยให้เห็นภาพการดำเนินงานของตัวแบบได้ดีขึ้น

2. Mudharaba model: ตัว TO ซึ่งเป็นผู้บริหารกองทุนให้แก่ผู้เข้าร่วมจะได้รับผลตอบแทนจากการจัดสรรส่วนแบ่งกำไรส่วนเกิน (surplus sharing) ตามอัตราส่วนที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้าเท่านั้นโดยไม่มีค่าธรรมเนียมใดๆเพิ่มเติม (ดูแผนภาพข้างล่างประกอบ)

ในเชิงการบริหารจัดการการเงิน Takaful สร้างปัญหาปวดหัวเพิ่มเติมให้แก่ผู้ที่ทำธุรกิจด้านนี้ต้องชบคิดมากมาย

Surplus management

- ภายใต้การดำเนินงานของ Takaful ตามที่ได้อธิบายข้างต้น กรณีที่เกิด underwriting surplus ขึ้นมา surplus ดังกล่าวจะต้องถูกจัดสรรคืนกลับแก่ผู้เข้าร่วม แต่ด้วยธรรมชาติของการประกันชีวิตที่เป็นความคุ้มครองระยะยาว การจัดสรร surplus ที่เกิดขึ้นในแต่ละปีจึงไม่จ่ายโดยตรงไปตรงมา นอกจากนี้ข้อกำหนดเรื่องการดำรงเงินกองทุนขึ้นต่อกฎหมายเพื่อรองรับความผันผวนในอนาคตก็จะเพิ่มความยุ่งยากในการพิจารณาจัดสรร surplus มากขึ้น

Risk management

- เครื่องมือที่จะช่วยบริหารความเสี่ยงอย่างการประกันต่อจะต้องเป็นรูปแบบเฉพาะสำหรับ Takaful (เรียกว่า Re-Takaful) ซึ่งขณะนี้บริษัทประกันภัยต่อเพียงไม่กี่บริษัทเท่านั้นที่เสนอความคุ้มครองนี้
- เนื่องจากมีข้อจำกัดเรื่องการลงทุนที่ต้องไม่ขัดกับหลักศาสนา ทำให้ไม่สามารถสร้าง portfolio การลงทุนให้มีกระจายความเสี่ยง (diversified) ได้ดีพอ เงินลงทุนส่วนใหญ่จะกระจุกตัวในกลุ่มอสังหาริมทรัพย์
- การดำเนินธุรกิจ Takaful ให้ไม่ขัดกับหลักศาสนาไม่ใช่ข้ออยู่แค่การออกแบบผลิตภัณฑ์หรือการลงทุนเท่านั้น แต่จะต้องสร้างจิตสำนึกดังกล่าวให้เป็นวัฒนธรรมธุรกิจทั่วทั้งองค์กร

Asset Liability management

- ตามลักษณะภาระผูกพันระยะยาวของการประกันชีวิต สินทรัพย์ลงทุนส่วนใหญ่มักจะอยู่ในกลุ่มตราสารประเภทพันธบัตร แต่เนื่องจากมีข้อห้ามเรื่องดอกเบี้ยตามหลักศาสนาอิสลาม ทำให้ Takaful ไม่สามารถลงทุนในตราสารประเภทพันธบัตรทั่วไปที่ให้ผลตอบแทนในรูปดอกเบี้ยได้ ความพยายามจะบริหารสินทรัพย์และหนี้สินให้ match กันยิ่งยากเป็นทวีคูณ

- ถึงแม้ประเทศอิสลามบางประเทศมีการออกพันธบัตรอิสลาม (เรียกว่า sukuk) แต่ปริมาณยังจำกัดอยู่มาก
- การลงทุนในหุ้นก็จะถูกจำกัดเฉพาะหุ้นของกลุ่มธุรกิจที่ไม่ขัดหลักศาสนา

ถึงแม้ Takaful แรกเริ่มจะถูกพัฒนาเพื่อตอบสนองตลาดกลุ่มคนมุสลิม แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ได้มีข้อจำกัดว่าต้องขายให้เฉพาะคนมุสลิมเท่านั้น ปัจจุบันคนที่ไม่ใช่มุสลิมไม่น้อยที่เลือกซื้อแบบ Takaful เนื่องจากถูกใจในรูปแบบการดำเนินงานที่โปร่งใส สามารถตรวจสอบความยุติธรรมได้มากกว่าการประกันแบบปกติทั่วไป

เนื้อหาที่เขียนไปข้างต้นเรียบเรียงจากบทความที่ได้อ่านมาเกี่ยวกับเนื้อหาที่ฟังจากสัมมนาในเวลาสองวัน ก็ขออนุญาตออกตัวไว้ก่อนว่าผู้เขียนไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้สักเท่าไร ถ้าท่านผู้อ่านสนใจอยากศึกษาเรื่อง Takaful ให้ลึกซึ้งมากขึ้นก็ขอแนะนำให้เข้าร่วมงาน EAAC ที่ปลายปีนี้ ผมเชื่อว่าเจ้าภาพมาเลเซียจะชูประเด็นนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับ Takaful เป็นหลัก เนื่องจากเป็นไม้เด็ดที่กำลังได้รับความสนใจจากหลายๆ ประเทศ

Disclaimer

- บทความนี้เรียบเรียงจากบทความ The Financial Management of Family Takaful โดย Mark Birch, TowersWatson
- บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ Takaful หากมีการเขียนหรือพาดพิงข้อเท็จจริงใดๆเกี่ยวกับศาสนาอิสลามคลาดเคลื่อนไม่ถูกต้อง มิได้เป็นไปโดยเจตนา ผู้เขียนขออภัยมา ณ ที่นี้

30 เคล็ดลับ (ไม่ขัดขอก) กับการเตรียมตัวสอบ รอบจักรวาล

โดย พิเชฐ เจียรธนตรีวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

บทความในคราวนี้มีเพื่อไว้สำหรับ
คนที่ต้องใช้ชีวิตที่เกี่ยวพันกับการสอบอยู่
จะหมกหมุ่นเพราะชอบหรือโดนบังคับก็เถอะ แต่การ
สอบก็เป็นสถานประลองฝีมืออีกแห่งหนึ่งที่จะวัดว่า
ใครเป็นคนที่มีความสามารถ แต่ก็ต้องเลือกสถาบันที่
จัดสอบดีๆ ซึ่งขอแนะนำว่า ถ้าเป็นการสอบที่ใกล้ชิด
สากลรองรับก็จะดีกว่า เพราะยังมีสนามสอบอีก
หลายแห่งที่เป็นการสอบแบบไม่มีคุณค่าหรือ
แทบจะไม่ได้การรับรองเลยก็ได้

สนามสอบก็เหมือนสนามรบ การสอบในหลายๆ สนาม ไม่ว่าจะเป็นการสอบแอนทรานซ์ สอบสัมฤทธิ์ผลเข้า
ทำงานใหม่ หรือ สอบสารพัดจิตปีศาจต่างๆ เช่น CFA (Chartered Financial Analyst) หรือ FRM (Financial
Risk Manager) เท่าที่ผ่านมาจะเห็นว่าการสอบให้ได้ FSA (Fellow of Societies of Actuaries) นั้นมีความ
ตั้งเครียดอย่างกับอยู่ในช่วงภาวะสงครามมากกว่าการสอบแบบอื่นๆ เพราะต่างคนก็เตรียมตัวกันมาเป็นปี เพื่อสอบให้
ผ่านให้ได้ตำแหน่งและเงินเดือนขึ้น (อย่างอัตโนมัติ) หลายต่อหลายคนก็แพนรอกแตงแต่ก็ต้องรอให้อีกฝ่ายสอบผ่าน
เป็น FSA ให้ได้หมดก่อน บางคนถึงขั้นคิดว่ามันเป็นเหมือนพันธะหรือบ่วงกรรมซะมากกว่า แต่ก็ขอเป็นกำลังใจให้กับ
คนที่เข้าสอบทุกท่านให้พยายามกันต่อไป (ภาษาทางตุ้งจะพูดว่า “กาเหยา” แปลตรงตัวว่า “เต็มหน้ามัน” หมายถึงว่าให้
สู้ๆ ครับ) จึงไม่แปลกเลยที่คนอเมริกาที่ได้เป็น FSA เวลาจะหย่ากัน อีกฝ่ายเขาจะเรียกร้องขอค่าสินสมรสจากความ
เป็น FSA ด้วย เพราะจะถือว่า กอดคือผ้าห่มของหัวใจ กำลังใจคือผ้าห่มของการสอบ ถ้าไม่มีฝ่ายที่คอยปรนนิบัติให้
กำลังใจ อีกฝ่ายหนึ่งก็คงสอบไม่ได้ คนที่เป็น FSA จึงไม่ควรหย่าครับ หรือถ้ามองในมุมตรงกันข้ามก็ขอแนะนำว่า
ให้หาคนที่มีความน่าจะเป็น FSA ในอนาคต แล้วก็แต่งซะตอนที่ยังไม่เป็น FSA พอเวลาหย่าแล้วจะได้สินสมรสหลัง
แต่งเยอะกว่าหลายเท่าทีเดียว

เอ่ยเรื่องการสอบมาก็มากพอสมควรแล้ว มาลองดูกันว่าเราจะเตรียมตัวในการเข้าสนามสอบกันจริงๆ อย่างไร เท่าที่ผ่านสนามสอบมาจากประสบการณ์ตรงก็พอจะสรุปเทคนิคในการเตรียมตัวต่างๆ ก่อนสอบได้ดังนี้

1. จัดตารางการทบทวนสิ่งที่อ่านมาให้ถี่ อย่างน้อยๆ ก็ก่อนสอบประมาณ 2 สัปดาห์ ปกติจะเริ่มท่องจำสิ่งที่เข้าใจมาเพื่อใช้ในการสอบให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นก็ตอนช่วงสัปดาห์สุดท้าย (work out a revision plan) ช่วงสัปดาห์ที่เหลือ นั้น ก็เหลือแต่วิธีการจำอัดเข้าสมองอย่างเดียว พ่อแม่ให้สมองมาแค่นี้ก็ใช้จำให้ได้ไปเท่านั้น แต่ต้องขบถอกก่อนนะครับว่า สิ่งที่จำอัดเข้าไปในสมองในช่วงก่อนสอบนั้นจะทำให้ลืมได้ง่ายในตอนหลัง ถ้าไม่เขียนเก็บไว้หรือนำมาทบทวนใหม่อีกทีก็ รับรองว่าลืมเกลี้ยงภายในสองสัปดาห์ครับ (ถึงบอกเริ่มท่องจำก่อนที่จะสอบจริงก่อนซัก 2 สัปดาห์ เพราะถ้าไปจำก่อนหน้านั้น ก็คงลืมหมดเหมือนกัน)

2. เพื่อเวลาสำหรับการอ่านทำความเข้าใจ ในตัวเนื้อหาครบสุดท้าย และทบทวนในช่วงก่อนสอบสั้นๆ อีกที (allow large block of time for studying material and short periods for reviewing) พอลำเป็นดูเป็นตะได้หมดแล้วก็พยายามทำความเข้าใจแล้วหียบมาเชื่อมต่อกันให้ได้มากที่สุด อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของข้อสอบนะครับ ถ้าเป็นข้อสอบแบบชีวฯ หรือ เป็นตัวเลือกแล้วละก็ใช้วิธีเดาบางที่ยังตอบถูกเลย แต่ถ้าเป็นการสอบมหาวิทินที่ไม่ใช่มหายานแล้วละก็ คงต้องใช้วิธีสูงสุดคืนสู่สามัญ โดยการทำความเข้าใจแบบนี้จะดีกว่าครับ ได้ความรู้อันนั้นก็พัฒนาความคิดไปด้วย

3. จัดเวลาการอ่านให้เป็นช่วงๆ ไปตามหัวข้อและตามเนื้อหาที่กำลังจะอ่าน แล้วก็อย่าลืมหักช่วงพักสั้นๆ ด้วย ซัก 5 - 15 นาที ต่อการอ่านซัก 1 - 2 ชั่วโมง (vary what your study and schedule breaks) เวลาพักอาจจะเล่นกีตาร์หรือฟังเพลงซัฟเพลงสองเพลง ไม่แนะนำให้นำไปกินขนมทุกช่วงพักนะครับ เดี่ยวน้ำตาลไปอุดตันสมองหมดในความเป็นจริงแล้ว ช่วงที่อ่านหนังสือจะเป็นช่วงที่หัว

บ่อยสุด สอบเสร็จทุกทีมานี้ ขนาดสมองไม่ได้เพิ่มขึ้น แต่ทำไมน้ำหนักเพิ่มขึ้นก็ไม่รู้

4. หาเพื่อนมาช่วยอ่านและติวทบทวน (form study groups) เพื่อจะได้รู้ว่าตรงไหนไม่เข้าใจ แล้วช่วยกันได้ เผลอๆ หลังสอบเสร็จ อาจได้เพื่อนคู่คิด มิตรคู่ใจมาเป็นของแถม (เรียกว่าได้เป็นแพคเกจ) การที่ได้มีการติวทบทวนกันก็คือการที่ต้องได้พูดได้ฟัง จึงเป็นการบังคับตัวเองให้ได้คิดตามไปโดยอัตโนมัติ แล้วก็ช่วยทำให้เติมเต็มสิ่งที่ไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน แต่คำแนะนำอีกอย่างหนึ่งสำหรับข้อนี้ก็คือ การหาเพื่อนมาช่วยกันติวก็เหมือนการหาตู้แช่เลยครับ เพราะถ้าได้ตู้ที่ไม่ดีก็เหมือนตกรอกทั้งเป็น เสียเวลาเวลาไปเปล่าๆ เพราะฉะนั้นควรหาเพื่อนติวที่ฉลาดในระดับเดียวกันจะดีกว่า ถ้าเขาฉลาดเกินไป เราเองก็อาจจะฟังเขาพูดไม่รู้เรื่องเหมือนกัน

5. ศึกษาตัวอย่างข้อสอบ แล้วก็อย่าลืมหาจำลองสถานการณ์ในการทำข้อสอบจริงๆ (study the specimen examination paper) เพราะการที่เราได้เห็นตัวอย่างข้อสอบก่อน (ถ้าไม่มีก็ให้ถามจากคนที่เคยสอบเอา) แล้วหัดทำ ก็จะทำให้เราอุ่นใจและมั่นใจมากขึ้น อากาศตื่นเต้นหรือความเครียดในวันสอบจริงๆ ก็จะไม่ค่อยลงไปมาก และการทำข้อสอบเก่าๆ ก็เป็นเหมือนเครื่องมือวัดว่าเราเตรียมตัวมาพร้อมมากแค่ไหน บางคนเตรียมตัวดีเข้าใจทุกอย่าง แต่ไม่รู้แนวข้อสอบ อาจทำให้ได้คะแนนน้อยกว่าที่ควรจะเป็นไปก็มี เทคนิคการทำข้อสอบที่เป็นตัวเลือกก็ต่างกับเทคนิคในการทำข้อสอบที่เป็นข้อเขียน แต่ต่อให้มีเทคนิคและลีลา

เก่งแค่ไหนก็ตาม ถ้าไม่รู้เรื่องหรือไม่มีความรู้ไปสอบก็มีโอกาสที่สอบผ่านได้ยาก (ถึงแม้จะไปไหว้พระพรหมหรือบนว่าจะกินเจก็ตาม)

6. ฝึกวิธีการผ่อนคลาย สร้างสมาธิไว้บ้าง (practice relaxation techniques) เช่น ทำท่าดลมหายใจ, ร้องเพลง, เล่นกีตาร์, หรือนั่งฟอย เป็นต้น แต่ไม่แนะนำให้นอนกลางวันนานๆ เดียวจะเอาไปเป็นข้ออ้างให้กับตัวเองเปล่าๆ อ่านหนังสือไปหลับบ้างตื่นขึ้นมาอ่านหนังสือไม่ทัน แล้วจะเครียดหนักกว่าเดิม

7. กินดีอยู่ดี มีความสุข (eat and sleep well) คิดว่าอันนี้คงทำกันไม่ยาก หลายคนคงบอกว่าเรื่องกินขอให้บอก จัดให้ได้อยู่แล้ว

8. ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ (get regular physical exercise) การสอบนั้นต้องเตรียมตัวพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ การออกกำลังกายในช่วงก่อนสอบก็จะทำให้ตัวเบา สมองแล่นได้ แต่ไม่ต้องหักโหมจนเกินไป เอาแค่นี้ก็เพียงพอหรือร่างกายได้ขยับเขยื้อนบ้าง เพราะแม้แต่นั่งอ่านทั้งวันจะไม่ดีต่อสุขภาพ อีกทั้งป้องกันการปวดฉับพลันในตอนช่วงสอบด้วย คนที่ทำงานหนักเพื่อหาเงินจนเสียสุขภาพ แล้วพอมีเงินแล้วก็ต้องใช้จ่ายอย่างมากกับการเอาสุขภาพคืนมา ซึ่งบางทีก็เอากลับมาได้ยาก (โดยเฉพาะรอยตีนกา) การรักษาสมดุลของสุขภาพร่างกายจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดกว่าสิ่งใด

9. มีปัญหาอะไรก็อย่าเก็บไว้คนเดียว (talk out your troubles) ให้ระบายออกไปบ้างก็จะดีครับ (รวมถึงอาการท้องผูกด้วย) ถ้างานเข้ามาหนักจนเกินไปหรือจัดตารางการสอบไม่ทัน ก็บอกเจ้านาย หัวหน้า หรือ อาจารย์ไว้บ้างก็จะดี ถ้าไม่มีใครช่วยได้ อย่างน้อยได้บ่นออกไปก็จะดี อย่าลืมนว่าการบริหารความเครียดในช่วงการเตรียมตัวสอบก็เป็นสิ่งที่จำเป็น

10. ตรวจสอบเวลาและสนามสอบก่อนวันสอบจริงให้เรียบร้อย (double check time and place for the exam the day) ให้วางแผนให้เรียบร้อยก่อนว่าจะเดินทางยังไง ตื่นที่ไม่งวันที่สอบจริงจะได้ไม่ต้องมาคอยระวังเรื่องเวลาหรือสนามสอบ (เผลออก หลงทางอีกต่างหาก) เจกเช่นเดียวกับการเตรียมตัวไปรบ ก็ต้องส่งทหารไปสืบดูลาดเลาก่อน และถ้าเป็นการแข่งฟุตบอล นักฟุตบอลก็จะแหวะ

เข้าไปทำความคุ้นเคยกับสนามก่อนเช่นกัน

11. ยานอนดึกในวันก่อนสอบ (avoid staying up all night) ให้พักผ่อนและตื่น ให้ตรงเวลาก่อนวันสอบจริงอย่างน้อยๆ สัก 3 วัน เพื่อให้ร่างกายปรับตัวกับเวลาในการเข้านอน

12. ก่อนวันสอบหนึ่งวัน ให้เตรียมกินสอ, ยางลบ, ปากกา, เครื่องคิดเลข, ลูกอม (เท็มน้ำตาลให้สมองในระหว่างการทำข้อสอบ), และ: บัตรเข้าสอบให้เรียบร้อย (prepare necessary resources such as pens, calculators, exam ticket, etc) อย่าตกม้าตายในวันสอบโดยลืมเอาเครื่องคิดเลข หรือแม้แต่เอกสารที่จะแสดงตัวตนเพื่อให้เข้าสอบได้ การสอบบางประเภทที่ผ่านมา สนามสอบบังคับว่าต้องมีบัตรที่มีลายเซ็นด้วย ปรากฏว่าบัตรประชาชนไทยจะไม่มีลายเซ็นอยู่ในบัตร ทำให้ต้องใช้พาสต์ปอร์ตแทน ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาหากคนบางคนที่ไม่เคยทำพาสต์ปอร์ตมาก่อน ทำให้ต้องเข้าสอบไปอย่างน่าเสียดาย (และเสียใจ)

13. หลบๆ พวกที่บ้าพลังหรือวิตกกังวลก่อนที่จะสอบ อาการแบบนี้พบเห็นเป็นโรคติดต่อก่อนเข้าห้องสอบ, ช่วงสอบ, และช่วงพักระหว่างสอบกันมาก (keep away from people highly anxious before exams) และถ้ามันติดต่อกันมาถึงเราแล้วจะทำให้เสียสมาธิส่วนหนึ่ง อีกทั้งความกังวลก็จะตามมาทำให้มีผลกับการทำสอบไปด้วยเหมือนกัน ทางที่ดีให้สร้างภูมิคุ้มกันให้กับตัวเองโดยคิดว่าตัวเองเตรียมตัวมาดีที่สุดแล้ว เสียงกเสียงกไม่ควรจะเป็นผลต่อตัวเราครับ

14. ตื่นนอนพักผ่อนและนอนให้ครบ 8 ชั่วโมง ก่อนการสอบจริง (Enough sleep before exam date) เพราะการนอนหลับให้เต็มอิ่มก็มีผลกับการสอบ ถ้ากลัวว่าคืนก่อนวันสอบจะนอนไม่หลับ ให้นอนตื่นเอาไว้อีกวันสองวัน จะได้พักผ่อนและตื่นไปในตัวด้วยเลย

15. กินอาหารเช้าที่มีน้ำตาลมาก โปรตีน น้อยหน่อย เพราะโปรตีนจะย่อยยากกว่าแป้งแล้ว: ทำให้ง่วงกว่าและเลือดไปเลี้ยงสมองได้ยากกว่าในทางกลับกัน น้ำตาลสามารถเผาผลาญและนำไปใช้ได้ภายใน 1 ชั่วโมง ขณะที่โปรตีนต้องใช้เวลา

ประมาณ 4 ชั่วโมงจะเข้าสู่กระบวนการดูซึม (have a good breakfast, which includes simple sugars (such as fruit juice), complex carbohydrates (cereal and toast) and protein (milk, eggs and meat)

อาหารจำพวกกล้วย น้ำผึ้ง ชุปไก่ ข้าวโอ๊ต หรือแม้กระทั่งโยเกิร์ตก็เหมาะที่จะเป็นอาหารเช้า การสอบไหนที่ต้องสอบทั้งเช้าและบ่าย แรกต้องใช้ความอดทน ขอแนะนำว่าจะกินแซนวิชเป็นอาหารกลางวัน (ถ้าไม่มีก็เอาเป็นแฮมเบอร์เกอร์แทนก็ได้) ช่วงสอบไปก็เอากลูทอมเข้าปากไปเพื่อเพิ่มระดับน้ำตาลในสมองที่ต้องทำงานหนักในช่วงนั้น

16. ไปถึงสนามสอบก่อนเวลาซัก 15 – 30 นาที ไปเข้าไปได้ไม่ดีเพราะจะเจอกดดันและติดโรคเครียดจากคนอื่นๆ ที่เข้าสอบได้ (get to the exam venue well before the exam starts) ส่วนถ้าไปสายก็คงอดเข้าห้องสอบเห็นๆ

17. อ่านคำสั่งให้ดีๆ ว่ามีโจทย์กี่ข้อ และดู

ให้ถือว่าต้องตอบลงที่กระดาษแผ่นไหน ใส่ชื่อกับเลขประจำตัวกันขึงใจ (read Instructions on the exam paper carefully) แต่ถ้าผลสอบออกมาว่าตก อาจจะเอาไปอ้างเพื่อนได้ว่าสงสัยพจนานุกรมเลขประจำตัวสอบผิด (เพื่อนๆ เจ้านาย หรือ ลูกน้อง จะแสดงความเห็นใจให้) แต่อันนี้ไม่ขอแนะนำ สู้ยอมรับตัวเองและเอาเวลาไปปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นดีกว่า

18. อ่านคำถามอย่างพ่่านๆ ทุกข้อให้เรียบร้อยก่อนทำโจทย์ วิเคราะห์ว่าควรทำข้อไหนก่อน และตัดสินใจว่าจะใช้เวลาประมาณเท่าไรในแต่ละคำถาม (read through all the questions, analyze questions and decide which questions you will answer, decide how much time you will spend on each question) การบริหารเวลาในการทำข้อสอบนั้นสำคัญและเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก เพราะการบริหารเวลาในห้องสอบได้ไม่ดีก็สามารทำให้สอบตกได้ การอ่านคำถามคร่าวๆ ไว้ก่อนก็เพื่อป้องกันปรากฏการณ์ที่ทำข้อสอบ

ไม่ทัน และบางข้อที่ยังไม่ได้ทำนั้น อาจกลายเป็นข้อที่
ง่ายชนิดที่เผลอลืมทำก็ยิ่งทำถูก อันนี้ถือว่าเสียคะแนน
ฟรีๆ ไปโดยใช่เหตุ เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

19. เริ่มทำจากข้อที่คิดว่ามั่นใจ (start with the easiest question to gain confidence) ทำข้อที่ง่ายเพื่อเก็บคะแนนเรียกน้ำย่อยไว้ก่อน การทำแบบนี้ก็ช่วยทำให้จิตใจสงบขึ้นในเวลาทำข้อสอบ และยังทำให้บริหารเวลาในการทำข้อสอบได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

20. ถามเพื่อเอาความกระจ่างเมื่อจำเป็น (ask for clarification if necessary) อันนี้เป็นประโยชน์ของปากอีกอย่างหนึ่งที่นอกจากเอาไว้กินซึ่งถ้ามีอะไรที่เป็นข้อสงสัยในช่วงที่กำลังเขียนชื่อหรือก่อนลงมือทำข้อสอบแล้วก็ไม่ต้องอายที่จะถามเพราะมันจะทำให้เราป้องกันโอกาสที่จะเสียคะแนนไปโดยใช่เหตุ

21. เขียนใจความหลักและแนวคิดอย่างเป็นระบบ (jot down main points and ideas for systematic and clear presentation) การสอบที่ดีและวัดความรู้ได้จริงนั้น ควรจะเป็นการสอบแบบข้อเขียน แต่การเขียนนั้นโดยเฉพาะถ้าต้องเขียนเป็นภาษาอังกฤษคงไม่ต้องมานั่งนึกถึงหลักไวยากรณ์ แต่เขียนใจความหลักเพื่อแสดงความรู้ว่าเรามีความรู้ก็ถือว่าใช้ได้แล้ว แต่ถ้าเป็นข้อสอบแบบให้เขียนเป็นรายงานส่งแล้วเขียนจนอ่านไม่รู้เรื่อง ก็คงจะสอบตกโดยปริยาย

22. ใส่แนวคิดหลักๆ ในหนึ่งย่อหน้า (only one main idea per paragraph) แต่ถ้าไม่มีเวลาเขียนเป็นย่อหน้า ก็เขียนเป็นประโยคหรือวลีแทน อย่าลืมครับว่าจุดประสงค์ของการสอบนั้นมีขึ้น

ก็เพื่อวัดความรู้ ไม่ใช่วัดภาษา (ยกเว้นเป็นการสอบวิชาการใช้ภาษา ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง)

23. สำหรับการสอบข้อเขียน ก็ควรจะ: เขียนให้เรียบร้อยและเพื่อช่องว่างเอาไว้มากๆ เพื่อกลับมาเติมหรือแทรกในภายหลัง (allow a generous margin) เพราะการเว้นช่องเผื่อเอาไว้ย่อมดีกว่า จะหาที่เติมในภายหลังแล้วหาไม่เจอ อันนี้มีผลกระทบกับทางจิตวิทยาทั้งคนทำข้อสอบและคนตรวจข้อสอบ อย่างแรกคือมันทำให้สมองต้องคิดหาพื้นที่ในการเขียนแทรกลงไป ในส่วนลึกของสัญชาตญาณแล้วมันทำให้จำกัดความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนคำตอบลงไป ในทางกลับกันถ้าเหลือช่องว่างไว้ กลับจะทำให้เราคิดเติมโน้นเติมนี้ลงไปในเวลาที่เหลือ และถ้าเขียนไปแล้วอยากจะทำสิ่งที่สามารถเขียนทิ้ง แล้วเขียนเพิ่มเท่าไหนก็ได้ทราบเท่าที่ปากกายังมีน้ำหมึกและกระดาษยังมีที่ว่างให้เขียนอยู่ แต่ถ้าคำจำกัดจำนวนกระดาษที่เขียนก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปบริหารกระดาษและพื้นที่ว่างด้วย ส่วนถ้าคำไหนไม่ต้องการก็ให้ใช้วิธีขีดฆ่าแทน ไม่จำเป็นต้องลบก็ได้ โดยเฉพาะการลบด้วยน้ำยาป้ายคำผิด เพราะอย่างไรแล้ว คนตรวจบางทีก็เอาไปส่องดูอยู่ดีด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าคำที่โดนลบมันคือคำว่าอะไรกันแน่ อันนี้เป็นกันบ่อย ไม่เชื่อลองไปตรวจข้อสอบดู

24. ใช้เวลาเท่าที่กำหนดในแต่ละคำถาม เช่นถ้ามี 30 ข้อใน เวลา 3 ชั่วโมง ก็อย่าให้เกิน ข้อ: 6 นาที (spend only the allotted time on each question) เทคนิคง่ายๆ มีอยู่ว่า ให้คำนวณหาว่าจะต้องทำข้อสอบเป็นจำนวนกี่คะแนนก่อนหน้า เพื่อจัดสรรปันส่วนมันลงไป การทำแบบนี้ก็เพื่อที่เราจะใช้ประโยชน์ของเวลาเพื่อให้ได้คะแนนมากที่สุด

อย่าลืมว่าการจัดสรรและบริหารเวลาในขณะที่ทำข้อสอบนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ดึงความรู้ออกมาให้ปรากฏอยู่ในกระดาษคำตอบได้มากที่สุด

25. ตอบคำถามให้หมดทุกข้อ (answer all question required) เพราะถ้าไม่มีเหตุผลที่จะไม่ตอบให้หมด สมัยนี้ไม่ใช้วิธีตอบผิดติดลบกันแล้ว ถ้าเป็นการทำข้อสอบแบบตัวเลือก ก็ขอแนะนำให้เลือกตัวเลือกที่ยังไม่ถูกเลือกลงในกระดาษคำตอบ ยกตัวอย่างเช่น ข้อสอบมีทั้งหมด 40 ข้อ เป็นตัวเลือก A, B, C, และ D ซึ่งเมื่อทำเสร็จแล้ว ปรากฏว่าเลือกตอบตัวเลือก A ไป 12 ข้อ ตัวเลือก B ไป 5 ข้อ ตัวเลือก C ไป 12 ข้อ ตัวเลือก D ไป 8 ข้อ และยังมีอีก 3 ข้อที่ยังหาคำตอบไม่ได้ โดยถ้าใน 3 ข้อนั้นคิดอะไรไม่ออกหรือตัดตัวเลือกไม่ได้จริงๆ ก็ควรจะมั่วเลือกตัวเลือก B ไปให้หมดเพราะมีโอกาสถูกมากกว่า (วิธีนี้สามารถอธิบายได้ในหลักการของ conditional probability อีกแบบหนึ่ง)

26. ถ้าคิดไม่ออกแล้วไม่รู้ว่าจะตอบอะไร ให้ข้ามไปทำข้ออื่นก่อน (if you go blank and can't think of anything to write, go to another question) อย่ามั่วไปหมกมุ่นอยู่กับข้อที่ทำไม่ออก แล้วก็คิดแต่จะเอาชนะเพื่อทำข้อนั้นให้ได้ เวลาสอบจริงนั้นไม่เหมือนกับตอนอ่านหนังสือหรือตอนทำแบบฝึกหัด ดังนั้นต้องอย่าลืมที่จะถามตัวเองว่าเวลาที่อยู่ในห้องสอบก็คือเวลาที่พิสูจน์ความสามารถในการทำข้อสอบด้วย การบริหารเวลา บริหารความเครียด รวมทั้งเตรียมความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ ก็รวมอยู่ในหนึ่งของความสามารถในการทำข้อสอบเช่นกัน

27. สนใจอยู่กับการสอบ อย่าเพิ่งพุ่งชน (concentrate on the exam) สมมติเท่านั้นที่ต้องมีในการสอบ โดยเฉพาะตอนทำข้อสอบอยู่ในขณะนั้น ยิ่งตอนที่ทำข้อสอบไปได้ครึ่งทางแล้วยังไม่เจอปัญหาหนักใจ บางทีจะมีการฮัมเพลงอยู่ในใจหรือบางครั้งก็นึกว่าสอบเสร็จแล้วจะทำอะไรต่อดี ต้องไปเที่ยวกับใคร เที่ยวที่ไหน หรือแม้แต่ว่าต้องไปไหว้เจ้าแก้วบนที่ไหนดี โดยคิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานา ดังนั้นเราต้องระวังว่าความประมาทเป็นหนทางแห่งการต้องมาสอบใหม่ แนะนำให้ยึดอยู่กับการบริหารเวลาว่าต้องทำข้อสอบกี่ข้อต่อหนึ่งนาที จะได้ไม่ชะล่าใจ

28. คิดในเชิงบวก ให้คิดว่าการสอบ

เป็นการเปิดโอกาสให้เราแสดงสิ่งที่เราได้พยายามมาในการอ่าน (be positive, see the exam as a chance to show your study efforts)

เพราะฉะนั้นอย่าไปกลัวกับการสอบ ให้เห็นว่ามันเป็นเวทีของการมอบรางวัลจากความมุ่งมั่นที่ผ่านมา ช่วงที่อดหลับอดนอน อดเที่ยวกับแฟน (ถ้ามี) ก็เพื่อวันนี้เท่านั้น

29. หลีกเลี่ยงการแข่งขันโดยไม่จำเป็น (avoid unnecessary competition) โดยเฉพาะหลีกเลี่ยงการแข่งขันซึ่งดีซึ่งคิดว่าใครทำข้อสอบยากๆ ได้มากกว่ากันหรืออ่านหนังสือมากกว่ากัน สุดท้ายแล้วผลลัพธ์ที่ต้องการจริงๆ ก็คือการแข่งขันกับตัวเอง และเอาชนะตัวเองจนสอบผ่านได้ก็เพียงพอแล้ว

30. เข้าใจและตระหนักถึงขีดจำกัดของตนเอง (recognize and accept limits and keep things in perspective) ถ้าอ่านไปเต็มที่แล้ว รู้เรื่องและเข้าใจหมดแล้ว ทำให้ดีที่สุดแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะต้องกลัว สิ่งที่เราทำได้ดีก็คือฝังความรู้ความเข้าใจใส่หัว ถึงแม้ว่าครั้งนี้จะสอบไม่ได้ เพราะแนวข้อสอบไม่เข้าทาง หรือจะโชคไม่ดีก็เถอะ คราวหน้ายังมีใหม่ ตราบเท่าที่ยังมีสมอง มีร่างกายและจิตใจ แต่อย่าเข้าใจผิดแล้วเหมาว่าตัวเองโง่ แล้วท้อแท้หมดความพยายาม อันนั้นมันคนละเรื่องกัน

สุดท้ายนี้ขอฝากบทกลอนให้กำลังใจคนที่สอบไม่ผ่านให้พยายามกันต่อไปนะครับ

**สอบทั้งวันทั้งปีไม่มีพัก
ตกหลุมรักกับใครก็ไม่ได้
อึกถึงงานกับกมจนเหนื่อยใจ
แล้วทำไมจึงยังตั้งตาค่า
กินแล้วนอนพักผ่อนจนอัมหนา
แห้วระกำชำทุกขจนสุขสม
ทุกครั้งเมื่อสอบตกอย่าทุกข์
ก็ละหนเอาให้ผ่านสำราญใจ**

RISK MATTER

โดย พิเชฐ เจียรภรณ์ทวีสิน (ทอมมี) FSA, FRM

Asset Liability Management (ALM) – Part I (Introduction)

ไม่แน่ใจว่าเคยได้ยินตัวอักษรสามตัวที่เขียนว่า “ALM” กันมาก่อนหรือเปล่าครับ แต่ขอบอกไว้ก่อนว่านี่เป็นคำที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในวงการการเงิน นั่นก็เพราะว่ามันมีความเกี่ยวข้องกับสินทรัพย์ (Asset) และหนี้สิน (Liability) ของบริษัทนั่นเอง และคงต้องขออภัยกันอีกครั้งครับว่า วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งบริษัทโดยส่วนใหญ่นั้นก็ทำธุรกิจเพื่อที่จะมีสินทรัพย์ (Asset) ให้มากกว่าหนี้สิน (Liability) เท่าที่จะมากได้ ซึ่งนั่นก็หมายถึงการทำให้มีส่วนของผู้ถือหุ้นมากเข้าไว้เท่าที่ตนเอง (Maximize the Equity)

Balance sheet	
Asset	Liability
	Capital & Surplus

ส่วนของผู้ถือหุ้น (Equity) = สินทรัพย์ (Asset) – หนี้สิน (Liability)

ทีนี้ถ้าเราแปลกันตรงตัวของคำว่า Asset Liability Management ก็จะได้ว่ามันคือการบริหารสินทรัพย์กับหนี้สิน แต่ในที่นี้จะเป็นการบริหาร “ความสัมพันธ์” ของสินทรัพย์กับหนี้สินซะมากกว่า และตัวย่อของคำนี้ก็คือ ALM ซึ่งมีการจัดสอนกันจนเป็นหนึ่งในวิชายอดฮิตของแอดวอร์สกันเลยทีเดียว

ALM มีความสำคัญกับทุกวงการครับ แต่สำหรับวงการประกันภัยนั้น ALM มีความสำคัญมากๆ จนถึงขั้นมากที่สุด เพราะถ้าคร่ำหวอดอยู่กับวงการมานาน จะรู้ว่าบริษัทประกันภัยหลายแห่งในโลกนั้นได้ปิดกิจการหรือล้มละลายก็เพราะว่าทำ ALM ได้ไม่รัดกุมเพียงพอ และการทำ ALM นั้นก็ยังมีบทบาทที่สำคัญมากขึ้นภายในกรอบของ RBC (Risk Based Capital) ที่จะถูกกำหนดให้นำมาใช้ในเร็ววันนี้ เรียกได้ว่าถ้าทำ ALM ได้ไม่ดีก็จะส่งผลให้บริษัทต้องถือ “มูลค่าเงินกองทุนขั้นต่ำ” ที่สูงขึ้นเป็นเงาตามตัว ส่งผลให้คนที่ทำ RBC หนาวกันไปตามๆ กัน

ALM ของบริษัทประกันภัย

บริษัทประกันภัยเมื่อเก็บเบี้ยประกันมาจากลูกค้าแล้ว ก็คงจะไม่เก็บใส่ตุ่มเอาไว้เฉยๆ แต่บริษัทจะเอาเงินเหล่านั้นไปลงทุนให้มีผลออกเงยขึ้นมา เบี้ยประกันและดอกเบี้ยยที่ได้จากการลงทุนเหล่านั้นก็จะกลายเป็นสินทรัพย์ของบริษัทนั่นเอง และสินทรัพย์เหล่านี้จะถูกนำไปใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทน (claim) ให้กับลูกค้าเมื่อมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นในภายภาคหน้า ซึ่งค่าสินไหมเหล่านี้ก็คือหนี้สิน (Liability) ที่บริษัทต้องตั้งเอาไว้นั่นเอง

บริษัทประกันภัยจะต้องแน่ใจว่าสินทรัพย์ที่บริษัทมีอยู่นั้นจะสามารถนำออกมาจ่ายเป็นเงินเมื่อยามที่บริษัทต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้กับลูกค้า ซึ่งนั่นก็หมายความว่าสินทรัพย์จะต้องประกอบด้วยสินทรัพย์ที่มีอยู่ได้ ในทางปฏิบัติแล้วเราจะต้องจับกระแสเงินสดที่จะไหลออกมาจากสินทรัพย์ให้เข้าคู่กับกระแสเงินสดของหนี้สินที่จะไหลออกในแต่ละช่วงระยะเวลาให้ดี (Matching Asset with Liability) และสำหรับการประกันภัยแล้ว การจะรู้ว่าจะต้องจ่ายเงินออกใน

“การทำ ALM นั้นก็ยังมีบทบาทที่สำคัญมากขึ้นภายในกรอบของ RBC (Risk Based Capital) ที่จะถูกกำหนดให้นำมาใช้ในเร็ววันนี้”

“สำหรับวงการประกันภัยนั้น ALM มีความสำคัญมากๆ จนถึงขั้นมากที่สุด เพราะถ้าคร่ำหวอดอยู่กับวงการมานาน จะรู้ว่าบริษัทประกันภัยหลายแห่งในโลกนั้นได้ปิดกิจการหรือล้มละลายก็เพราะว่าทำ ALM ได้ไม่รัดกุมเพียงพอ”

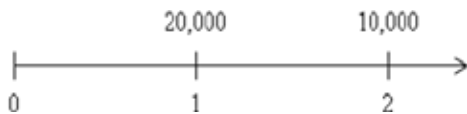
ช่วงไหนนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลยทีเดียว แอคซัวร์จะ ต้องอาศัยทฤษฎีความน่าจะเป็นและสถิติประยุกต์เข้ามาช่วยจัดการในเรื่องนี้

แต่ถ้าสมมติว่าเราตัดเรื่องปวดหัวของการที่ จะต้องมานั่งคาดคะเนว่าจะมีกระแสเงินสดที่ต้องไหล ออกจากหนี้สินในแต่ละช่วงเวลาเท่าไรออกไปละ สมมติว่าเราสามารถรู้ว่าจะต้องมีหนี้สินที่จะต้องจ่าย ออกไปเท่าไรในแต่ละช่วงเวลาแล้ว หน้าที่ที่ เหลือของเราก็คือการเลือกสรรสินทรัพย์ให้เข้าคู่ (matching) กับหนี้สินที่เรามีได้ซะ

Asset Liability Management เบื้องต้น – การทำ Exact Matching

ในตอนนี่เราจะมาลองดูตัวอย่างง่ายๆ ของการทำ Asset Liability Management (ALM) กันก่อน โดยจะสมมติว่าบริษัทจะต้องจ่ายหนี้สินออกไปในปลายปีหน้า (ปลายปีที่ 1) เท่ากับ 20,000 บาท และอีกก้อนในอีก 2 ปีข้างหน้า (ปลายปีที่ 2) เป็นเงิน 10,000 บาท

หน้าที่หลักของการทำ ALM ในตัวอย่างนี้ ก็คือการหาสินทรัพย์มาเข้าคู่ให้ได้ และถ้าเราเลือกได้ สินทรัพย์ชิ้นแรกที่จะซื้อก็ควรจะมียอายุ 1 ปีและจ่าย เงินก้อนคืนให้ตอนสิ้นปีเท่ากับ 20,000 บาท ส่วนสินทรัพย์ก้อนที่ 2 ก็จะมีอายุ 2 ปีและจ่าย เงินก้อนคืนให้ในอีก 2 ปีข้างหน้าเท่ากับ 10,000 บาท จะเห็นได้ว่าเงินคืนของสินทรัพย์แต่ละก้อนนั้น สามารถเอามาใช้หนี้ในปีที่ 1 และ 2 ได้พอดี

“หลายคนคงจะคิดว่า สินทรัพย์แบบที่ง่ายที่สุดก็คือ การเอาเงินทั้งหมดไปฝากไว้ใน ธนาคารเพื่อกินดอกเบี้ยและพอ ถึงเวลาที่ต้องจ่ายหนี้สินก็เบิก เงินออกมาจากธนาคารก็สิ้น เรื่อง แต่ในชีวิตจริงคงจะไม่ ง่ายอย่างนั้น”

หลายคนคงจะคิดว่าสินทรัพย์แบบที่ง่ายที่สุด ก็คือการเอาเงินทั้งหมดไปฝากไว้ในธนาคารเพื่อกิน ดอกเบี้ยและพอถึงเวลาที่ต้องจ่ายหนี้สินก็เบิกเงินออก มาจากธนาคารก็สิ้นเรื่อง แต่ในชีวิตจริงคงจะไม่ง่าย อย่างนั้น เพราะดอกเบี้ยเงินฝากในธนาคารนั้นได้น้อย กว่าสินทรัพย์แบบอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นพันธบัตรหรือหุ้นอยู่ มาก การเอาเงินทั้งหมดที่มีอยู่ไปฝากไว้กับธนาคารจึง ไม่ใช่ทางเลือกที่ดีของบริษัทในการจัดการบริหาร สินทรัพย์และหนี้สิน (Asset Liability Management)

ส่วนสินทรัพย์อื่นๆ ที่มีให้เราเลือกในตลาด การเงินนั้นคงจะหาแบบที่โชคดีและสามารถจับคู่ได้กับ หนี้สินของเราได้พอดีเป๊ะๆ นั้นคงจะยาก ดังนั้นบริษัท จึงต้องทำการเอาสินทรัพย์หลายๆ ตัวมาประกอบกันเข้า เหมือนจิ๊กซอร์แล้วหาทางทำให้มันเข้าคู่กับหนี้สินได้มากที่สุด

เคล็ดลับในการทำ Asset Liability Management ในที่นี้ก็คือให้จับคู่กระแสเงินสดที่ไกลออกไปที่สุดเท่าที่จะทำได้ก่อน และค่อยๆ จับคู่กระแสเงินสดที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ โดย

- 1) เลือกสินทรัพย์ที่จ่ายเงินคืนในปีสุดท้ายให้ตรงกับปีที่ต้องจ่ายหนี้สินเป็นปีสุดท้ายซึ่งเป็นปีที่ไกลออกไปที่สุด
- 2) ปรับขนาดสัดส่วนของสินทรัพย์ขึ้นนั้นเพื่อให้ขนาดของเงินที่ได้คืนนั้นเท่ากับขนาดของเงินที่ต้องจ่ายหนี้สินออกไป
- 3) ทำซ้ำๆ ระหว่างข้อ 1) และ 2) โดยเลือกสินทรัพย์ตัวถัดไปที่จ่ายเงินคืนในเวลาใกล้เข้ามา และปรับขนาดสัดส่วนของสินทรัพย์นั้นเพื่อจับคู่กับหนี้สินลงมาเรื่อยๆ

ตัวอย่างที่ 1 – สำหรับการจ่ายหนี้สินออกไปในปลายปีหน้า (ปลายปีที่ 1) เท่ากับ 20,000 บาท และอีกก้อนในอีก 2 ปีข้างหน้า (ปลายปีที่ 2) เป็นเงิน 10,000 บาท

สมมติว่าสินทรัพย์ที่มีอยู่ในตลาดนั้นมีอยู่ 2 อย่าง

- 1) พันธบัตร A ที่จ่ายเงินคืนในปีที่ 1 เท่ากับ 10,000 บาท
- 2) พันธบัตร B ที่จ่ายเงินคืนในปีที่ 2 เท่ากับ 10,000 บาท

การทำ ALM ในที่นี้ก็คือการซื้อพันธบัตร A เป็นจำนวน 2 หน่วย และซื้อพันธบัตร B เป็นจำนวน 1 หน่วย

ตัวอย่างที่ 2 – สำหรับการจ่ายหนี้สินออกไปในปลายปีหน้า (ปลายปีที่ 1) เท่ากับ 20,000 บาท และอีกก้อนในอีก 2 ปีข้างหน้า (ปลายปีที่ 2) เป็นเงิน 10,000 บาท

สมมติว่าสินทรัพย์ที่มีอยู่ในตลาดนั้นมีอยู่ 2 อย่าง

- 1) พันธบัตร A ที่จ่ายเงินคืนในปีที่ 1 เท่ากับ 10,000 บาท
- 2) พันธบัตร C ที่จ่ายเงินคืนทุกๆ ปลายปีเป็นจำนวนเท่ากับ 5,000 บาท

วิธีทำ

- 1) เลือกพันธบัตร C เพราะจ่ายเงินคืนในปีสุดท้าย (ปีที่

2) ซึ่งตรงกับปีที่ต้องจ่ายหนี้สินเป็นปีสุดท้ายซึ่งเป็นปีที่ไกลออกไปที่สุด

2) ปรับขนาดสัดส่วนของพันธบัตร C โดยซื้อให้เป็น 2 หน่วย เพราะจะทำให้ได้เงินคืน 10,000 บาทในปีที่ 2 และขนาดของเงินที่ได้คืนนั้นเท่ากับขนาดของเงินที่จะต้องจ่ายหนี้สินออกไปในอีก 2 ปีข้างหน้าพอดี

3) หนี้สินในเวลาใกล้เข้ามาคือหนี้สินในปีที่ 1 ซึ่งเป็นจำนวนเงิน 20,000 บาท แต่เนื่องจากเราซื้อพันธบัตร C เป็นจำนวน 2 หน่วยและจะทำให้จ่ายเงินคืน 10,000 บาทในปีที่ 1 ด้วย ดังนั้นหนี้สินคงเหลือในปีที่ 1 ก็คือ $20,000 - 10,000 = 10,000$ บาท จากเงินจำนวนนี้จะทำให้เราตัดสินใจได้ว่าจะต้องซื้อพันธบัตร A เพิ่มเข้ามาอีก 1 หน่วย เพื่อที่จะให้ได้เงินคืนในปีที่ 1 เท่ากับ 10,000 บาทเพื่อไปจับคู่กับหนี้สินที่คงเหลืออยู่พอดี

การทำ ALM ในที่นี้ก็คือการซื้อพันธบัตร C เป็นจำนวน 2 หน่วยก่อนเพื่อจับคู่กระแสเงินสดของปีที่ 2 จากนั้นจึงตัดสินใจเลือกซื้อ A เป็นจำนวน 1 หน่วยเพื่อจับคู่กระแสเงินสดของปีที่ 1 ซึ่งบริษัทจะต้องไม่ลืมว่าพันธบัตร C นั้นได้มีส่วนเกี่ยวเนื่องในกระแสเงินสดปีที่ 1 ด้วย ในการจับคู่กระแสเงินสดปีที่ 1 จึงเป็นการจับคู่กระแสเงินสดของ “หนี้สินคงเหลือ” กับกระแสเงินสดของพันธบัตร A

บทสรุป

เราได้รู้จักความหมายของ ALM ซึ่งมีความสำคัญมากโดยเฉพาะกับบริษัทประกันภัยและสถาบันการเงิน ซึ่งในบทนี้เราก็ได้เรียนรู้การจับคู่ระหว่างสินทรัพย์กับหนี้สินโดยวิธีการแบบ Exact Matching กันแล้ว แต่การจะนำมาใช้ในทางปฏิบัตินั้นคงจะเป็นไปได้ยากเพราะในแต่ละบริษัทจะมีหนี้สินที่ต้องจ่ายออกไปหลายๆ ก้อนในแต่ละช่วงเวลาที่แตกต่างกันเป็นจำนวนมาก อีกทั้งการจะเลือกจับคู่สินทรัพย์นั้นก็ไม่สามารถเลือกซื้อแบบที่ถูกต้องชนิดที่ซื้อทีเดียวแล้วสามารถจับคู่กับหนี้สินในแต่ละงวดได้หมด การเลือกซื้อสินทรัพย์จึงต้องทำโดยการซื้อไว้หลายๆ ก้อนเพื่อให้องค์รวมนั้นมีการจับคู่ได้ ซึ่งเนื้อหาทางเทคนิคนั้นคงต้องยกยอดไปในบทถัดไป

Be an actuary - Corporate Actuarial (Part III) : Role of Corporate Actuarial

Tommy Pichet, Head of Corporate Actuarial, AVP – Actuarial Dept.

”แอกชิวรีที่มีประสบการณ์จะเน้นที่การสร้างสูตรคำนวณเอง
ตามหลักการของระบบมาตรฐานสากลที่ได้สอบกันมา”

ตัวอย่างของตัวเลขที่เห็นได้ชัดว่าจะต้องมี Corporate Actuarial เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างแน่นอนนั่นก็คือ การตั้งเงินสำรองกรมธรรม์ (Policy Reserve) เพื่อให้เพียงพอกับกรมธรรม์ในแต่ละกรมธรรม์ (ซึ่งก็ยากอยู่ไม่น้อย) และหลังจากนั้นก็ต้องมาทำให้เข้ากับระบบบัญชีในแต่ละแบบ ไม่ว่าจะเป็นแบบที่กำหนดในประเทศ (Local regulation) ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) ได้ตั้งไว้ หรือจะเป็นแบบที่กำหนดตามมาตรฐานบัญชีสากล (General Accepted Accounting Principle) โดยบางบริษัทก็มีระบบบัญชีที่ต้องทำให้ถูกต้องอยู่ถึง 4 - 5 แบบกันทีเดียว (เช่น แบบที่กำหนดในประเทศ แบบที่กำหนดเพื่อคำนวณภาษี แบบที่กำหนดตามผู้ถือหุ้นในออสเตรเลีย แคนาดา และอเมริกา เป็นต้น)

วิธีการทำงานของแอกชูว์รีในการคำนวณเพื่อให้ได้มาซึ่งงบการเงิน (Financial Report)

ปกติแล้วคนทั่วไปจะคิดว่าแอกชูว์รีจะต้องเก่งเรื่องสูตรคำนวณทางคณิตศาสตร์ที่ยาวถึงสามวาสองคอกันทีเดียว แต่ในความเป็นจริงแล้ว การที่จะจำสูตรคำนวณทั้งหมดให้ได้นั้นเป็นสิ่งที่ยากมาก เพราะมีสูตรที่จะให้เรียนรู้อีกมีวันจบสิ้น ดังนั้นแอกชูว์รีที่มีประสบการณ์ (และได้เป็น Qualified Actuary) จะเน้นที่การสร้างสูตรคำนวณเองตามหลักการของระบบมาตรฐานสากลที่ได้สอบกันมากกว่าที่จะไปจำสูตรหรือสมการให้ได้ทั้งหมด

และเนื่องจากว่าชนิดของธุรกิจบริษัทประกันภัยนั้นจะมีต้นทุนเกิดขึ้นตามหลังในขนาดข้างหน้า แต่กลับเก็บเงินมาไว้กับบริษัทก่อน ทำให้แอกชูว์รีที่ดีนั้น นอกจากจะต้องคำนวณผลประกอบการของบริษัทได้แล้ว ยังควรจะต้องสามารถดูสิ่งต่อไปนี้ได้

1. ทิศทางของกำไร/ขาดทุนของบริษัท (Trend of Profit) ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ด้วย เพราะสภาพแวดล้อมในตลาดเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงทำให้ต้นทุนของกรมธรรม์ประกันภัยที่เคยขายไปแล้ว (แต่บริษัทยังให้ความคุ้มครองอยู่) เกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อยๆ แล้วอาจส่งผลทำให้บริษัทเกิดการขาดทุนที่คาดไม่ถึง และยังผลถึงภาวะล้มละลายได้โดยไม่รู้ตัว

2. แหล่งที่มาของกำไรของบริษัท (Source of Profit) ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นอีกอย่างหนึ่งที่แอกชูว์รีควรจะวิเคราะห์ ซึ่งโดยหลักทั่วไปอย่างคร่าวๆ แล้ว เราจะต้องมองให้ออกว่าขณะนี้บริษัทได้กำไรมาจากทางใด เป็นต้นว่า กำไรจากการลงทุนในตลาดหุ้นหรือพันธบัตร หรือกำไรจากการพิจารณารับประกันที่มีประสิทธิภาพ หรือไม่ก็กำไรที่เกิดจากการลดต้นทุนค่าใช้จ่ายของบริษัท ทั้งนี้ทั้งนั้น แหล่งที่มาของกำไรก็อาจจะมาจากการเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินสำรองของกรมธรรม์ ซึ่งก็ไม่ได้แสดงถึงประสิทธิภาพของผลประกอบการอย่างแท้จริงก็ได้

3. การวางแผนอย่างเป็นระบบของบริษัท (Strategic Planning and Analysis) ก็เป็นสิ่งที่แอกชูว์รีจะต้องมีเกี่ยวข้องด้วยทุกครั้ง ไม่ว่าจะวางแผนการดำเนินงานในปีหน้า สามปีข้างหน้า หรือห้าปีข้างหน้า มีหน้าที่อาจจะต้องประมาณการงบการเงิน (Financial Report) ถึง 3 - 5 ปีล่วงหน้ากันให้ดูเลยทีเดียว

4. รู้จักอย่างลึกซึ้งว่า หนี้สิน (Liability) และ สินทรัพย์ (Asset) รวมทั้ง เงินทุน (Capital) นั้นคำนวณหาได้อย่างไรในระบบมาตรฐานสากลต่างๆ อีกทั้งควรจะรู้ว่าตัวไหนยังใช้ได้อยู่ หรือตัวไหนที่ล้าสมัยไปแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ระบบการตั้งเงินทุนขั้นต่ำ (Minimum required capital) ของประเทศไทยนั้นอาจจะดูไม่ทันสมัยเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านบ้าง (เพราะมีแนวโน้มว่าบางบริษัทอาจจะมียกเว้นอยู่ไม่เพียงพอที่จะรองรับความเสี่ยงในตลาดที่มีความผันผวนเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณในอนาคต) ดังนั้นปกติแล้ว จึงมีบริษัทที่ได้มีการศึกษาคำนวณหาเงินทุนขั้นต่ำที่บริษัทควรจะมียกเว้นอยู่บ้าง (เช่น การใช้วิธีการคำนวณแบบมาตรฐานตามแต่ความเหมาะสม สำหรับบริษัทในเครือทั่วโลก เป็นต้น) เพื่อแยกไว้พิจารณาอีกต่างหากอีกหนึ่งชุด และก็เพื่อสามารถเอาไว้ใช้กับการจัดลำดับความน่าเชื่อถือของบริษัทในเครือทั้งหมดอีกด้วย (เช่น วิธีการคำนวณตามมาตรฐานของ Standard & Poor's เป็นต้น) และนั่นก็หมายความว่างบการเงินสามารถมีได้มากกว่าหนึ่งชุด เพราะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ว่าจะนำไปใช้ทำอะไร อย่างไรก็ตาม หลายๆ ท่านก็คงทราบว่าการตั้งเงินทุนขั้นต่ำของประเทศไทยได้ถูกยกระดับให้ดีขึ้น และเมื่อศึกษาถึงผลลัพธ์ของระบบใหม่แล้ว ก็คงจะมีการบังคับให้ใช้กันภายในอนาคตข้างหน้า

Entertainment

โดย พัชรนันท์ วณิชปรีชากุล (หนุ่ย)

สวัสดีแอดซัวร์ฉบับนี้ เรามาประลองปัญญากัน

เรื่องมีอยู่ว่ามีบ้านอยู่ 5 หลัง ลองทายกันสิว่า แต่ละหลัง เจ้าของบ้านเป็นชาวอะไร บ้านแต่ละหลังสีอะไร
กีฬาโปรดของแต่ละคนคืออะไร และแต่ละคนชอบดูหนังสไตส์ไหน ที่สำคัญ รถคูใจของแต่ละคน คียี่ห้ออะไร

ถ้าพร้อมแล้ว ลุยกันเลย...

1. คนที่เป็นชาวแคนาดา อยู่บ้านสีน้ำเงิน
2. คนที่เป็นชาวฝรั่งเศส เป็นเจ้าของรถ Folk
3. หนังโปรดของคนที่เป็นชาวอังกฤษคือ หนังโรแมนติก
4. บ้านสีฟ้า อยู่ทางซ้ายของบ้านสีม่วง
5. เจ้าของบ้านสีฟ้า ชอบดูหนังประเภท Action
6. รถคูใจของคนที่ชอบเล่นเทนนิส คือ Volvo
7. เจ้าของบ้านสีเขียว ชอบเล่นฟุตบอลเป็นชีวิตจิตใจ
8. คนที่อยู่บ้านหลังกลางชอบดูหนังแนวดราม่า
9. บ้านหลังแรกเป็นคนชาวอเมริกัน
10. คนที่ชอบตีกอล์ฟอยู่ติดกับคนที่เป็นเจ้าของ BMW
11. เจ้าของรถ Benz อยู่ติดกับคนที่ชอบเล่นฟุตบอล
12. คนที่ชอบเล่นบาสเก็ตบอลชอบดูหนังสยองขวัญสั้นประสาธ
13. ว่านน้ำเป็นกีฬาโปรดของคนชาวฮ่องกง และรถคูใจของเขาคือ Austin
14. คนที่เป็นชาวอเมริกันอยู่ติดกับเจ้าของบ้านสีชมพู
15. คนที่ชอบตีกอล์ฟ เปนเพื่อนกับคนที่ชอบดูหนังตลก

ใครทราบคำตอบแล้ว รีบตอบกลับมายังสวัสดีแอดซัวร์นะคะ เรามีของรางวัลมากมายรอคุณอยู่

เส้นทางมืออาชีพนักการเงิน

พิเชฐ เจียรธมณีทวีสิน (ทอมมี่) FSA, FRM

ผมได้มีโอกาสรับเชิญไปเสวนาเรื่อง “เส้นทางมืออาชีพการเงิน” ของรายการ Money Talk ดำเนินรายการโดย ดร.ไพบุลย์ เสรีวิวัฒนา เมื่อราวๆ ปลายเดือนมีนาคม ซึ่งก็ได้ออกอากาศใน Money Channel ไปเรียบร้อยแล้ว ในงานนี้เราได้พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่จำเป็นสำหรับเส้นทางของการเป็นนักการเงินมืออาชีพ นั่นก็คือ คุณสมบัติเฉพาะทางในสายอาชีพ (Professional qualification) ยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น วิชาชีพแพทย์ จะต้องมีการประกอบโรคศิลป์ หรือ แม้แต่ทนายความ ก็ต้องมีใบประกอบวิชาชีพ ซึ่ง Professional qualification ที่ว่านี้จะมีค่าสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกสายอาชีพที่ไม่เว้นแม้แต่อาชีพทางการเงิน

นักการเงินจึงควรที่จะมี CFA (Chartered Financial Analyst) หรือ FRM (Financial Risk Manager) เอาไว้ติดตัว ซึ่งก็มีค่าไม่น้อยหน้าไปกว่าปริญญาโทหรือเอกในสายอาชีพนั้นเลยทีเดียว

แอดซัวร์หรือนักคณิตศาสตร์ประกันภัยก็เป็นหนึ่งในนักการเงินที่ให้ความสำคัญกับ Professional Qualification เป็นอย่างมากเช่นกัน โดยสายอาชีพนี้จะต้องสอบเอาคุณสมบัติเฉพาะทางอย่าง FSA (Fellowship of Societies of Actuary) เพื่อที่จะวิเคราะห์ข้อมูลสถิติในอดีต มาจำลองสถานการณ์การเงินในอนาคต และนำ

ผลลัพธ์เหล่านั้นมาประยุกต์ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการความเสี่ยง หรือการคำนวณเพื่อใช้ในการตัดสินใจทางธุรกิจให้ได้ เป็นต้น

นอกจากนี้ เราได้ยกตัวอย่างหลักสูตร FIRM (Financial Investment & Risk Management) ของ NIDA ที่ได้ใช้ตำราในการสอบของ CFA และ FRM มารวมกันไว้เพื่อสอนในหลักสูตรปริญญาโทภาคค่ำภายในระยะเวลาหนึ่งปีครึ่ง โดยมุ่งหวังให้นักศึกษาสามารถสอบ Professional Qualification อย่าง CFA หรือ FRM ได้ด้วย นับว่ายิ่งเป็นนัดเดียวได้นกสองตัวเลยทีเดียว

สามารถรับชมรายการนี้ย้อนหลังได้ที่ youtube ด้วยค้นหาด้วยคำว่า “เส้นทางมืออาชีพการเงิน Money Talk” เป็นต้น

ใบสมัครสมาชิกวารสาร “สวัสดีแอกซัวร์” ฉบับพิเศษ (จัดส่งฟรี ให้ถึงบ้าน)

ข้อมูลสมาชิก

ชื่อ.....นามสกุล.....วัน/เดือน/ปี เกิด.....

ที่อยู่จัดส่ง.....

สถานที่ทำงาน / สถาบันการศึกษา.....อาชีพ.....

เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ.....E-mail.....

1 ปี (4 ฉบับ) - 100 บาท

2 ปี (8 ฉบับ) - 160 บาท

ชำระค่าสมาชิกโดยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคาร กสิกรไทย สาขา พัฒน์พงษ์ ในนาม “The Society of Actuaries of Thailand”

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ 018-1-01969-7

** กรุณาส่งใบสมัครสมาชิก พร้อมแนบสำเนาใบโอน โดยפקซ์มาที่ 0-2236-9345 หรือ อีเมลล์มาที่ subscribe@sawadeeactuary.com